

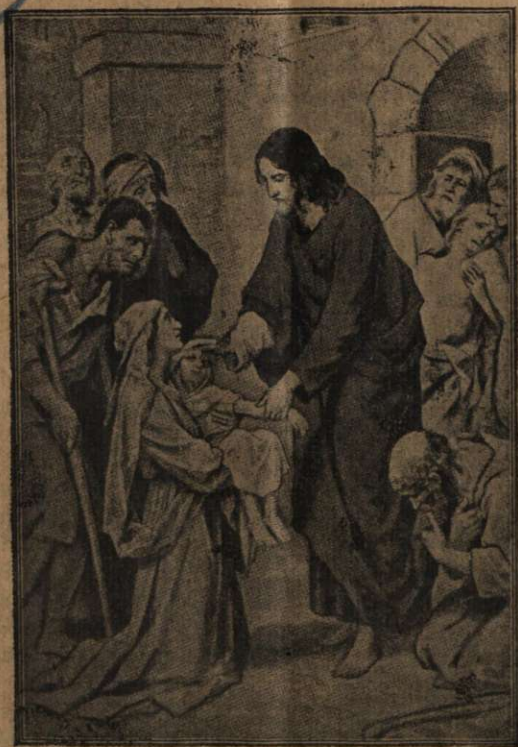
Curierul Misionar

„Cât de frumoase sunt picioarele celor ce binevestesc pace, celor ce binevestesc cele bune“. Rom. 10, 15.

Anul IV.

București.

No. 1 și 2.

Pilda Domnului Hristos ne învață, ca în purtarea noastră față de alții să fim plini de milă, iubire și prevedere.

IN PURTAREA NOASTRĂ FAȚĂ DE ALȚII.

Orice legătură, orice raport cu ceice ne înconjoară, cere stăpânire de sine, prevedere, păsueală și comună simțire. Noi suntem așa de variați în poziție, obișnuință și educație, încât orice lucru îl vedem în feluri deosebite. Judecăm deosebit. Cunoștințele noastre despre adevăr și noțiunile noastre în domeniul dreptei viețuirii, nu sunt aceleași din toate punctele de vedere. Nu există doi oameni a căror experiență, în aceleași domenii, să fie aceeași în toate amănuntele ei. Cercetările unuia nu se potrivesc cu ale celui-lalt. Datoriile, pe cari unul le găsește ușoare, sunt pentru altul foarte grele și încurcate.

Natura omenească este așa de slabă, așa de neștiutoare, așa de ușor îngenuchiată de eroare, încât fiecare trebuie să fie prevăzător în considerentele pe cari le aduce înaintea altora. Noi știm prea puțin despre felul cum lucrează asupra altora atitudinea noastră. Se poate ca nouă să ne pară nimic ceea ce zicem sau ceea ce facem; dar dacă s'ar deschide ochii noștri am vedea că succesul bun sau rău atârână numai de felul cum noi ne-am comportat.

Considerațiune pentru cei împovărați.

Mulți au avut de purtat puține poveri; inimile lor au fost rar strânse de fiorul greutății adevărate, ei au suferit așa de puțin pentru alții, în cât nu pot înțelege povara adevăratului purtător de sarcini și greutăți. Pe cel împovărat cu greutățile vieții ei nu-l pot înțelege mai mult decât poate copilașul înțelege pe

tatăl împovărat de grijile și munca vieții.

Copilul poate să se minuneze de teama și grijile tatălui lui, căci lui i se pare lucruri de nimic. Dar, atunci când după un șir de ani va ajunge pe calea bătută de tatăl său, atunci când va purta el însuș, sarcina și povara vieții familiare, atunci va gândi la împovărata vieată a tatălui său și va înțelege lucruri, ce odinioară îi erau neînțelese. Amara experiență i-a adus adevărata cunoștință.

Opera multor lucrători zeloși este uneori neînțeleasă; munca lor este neprețuită până când moartea îi răpește și numai când alții iau sarcina care a fost lăsată, când întâmpină greutățile, pe cari cel dispărut le întâmpinase, atunci pot să înțeleagă cât a fost de cerată credința și curajul celui dispărut. Atunci, greșelile pe cari mai înainte erau mereu gafa să le judece și să le evedențieze, nu le mai iau în seamă. Experiența ne învață să simțim unii pentru alții. Dumnezeu lasă ca oamenii să primească poziții pline de responsabilitate. Când cad în eroare, El este puternic să-i îndrepteze sau să-i îndepărteze. De aceea noi trebuie să ne ferim de a judecă, căci această se cuvine numai lui Dumnezeu.

Purtarea lui David față de Saul, conține o frumoasă învățătură. Saul, după ordinul lui Dumnezeu, a fost uns ca rege al Izrailului; dar, ca urmare a neascultării sale față de cer, Dumnezeu a hotărât să i se ia împărăția. Și totuș ce compătitor, simțitor și politicoș eră David față de el! Cât de îndurător a fost el, se poate vedea din următoarele:

Saul, urmărind cu ură de moarte pe David în întinsul pustiului, intră, fără să știe, într'o peșteră, în care eră ascuns David și oamenii lui de luptă. Atunci ziseră oamenii lui David către dânsul: Iacă ziua de care Domnul a zis către tine: Iacă voi da pe neamicul tău în mâna ta, ca să faci cu dânsul după cum este bine în ochii tăi... și el zise către oamenii săi: „Să mă ferească Domnul, ca să fac una ca aceasta domnului meu, unsului lui Iehova, și ca să întind mâna mea asupra lui, căci unsul lui Iehova este el“. 1 Sam. 24, 5—7. Mântuitorul ne-a poruncit, zicând: „Nu judecați, ca să nu fiți judecați; căci cu judecata cu care veți judecă, veși fi judecați; și cu măsura cu care veși măsură, se va măsură și vouă“. Mat. 7, 1—2. Gândiți-vă, că în curând raportul vieții voastre va fi adus în fața lui Dumnezeu. Gândiți-vă și la cuvintele pe cari le-a spus: „Deaceea ești fără cuvânt de apărare, omule, oricine ai fi, care judeci... căci tu care judeci făptuești aceleași“. Rom. 2, 1.

Prevedere față de nedreptate.

Noi nu trebuie să lăsăm spiritul nostru să se revolte în fața unei nedreptăți reale sau presupuse. Cel mai mare dușman, de care trebuie să ne temem adesea, este eul nostru. Nici un vișiu nu are urmări mai grozave asupra caracterului, ca patimile omenești, cari nu stau sub stăpânirea Spiritului Sfânt. Nici o biruință nu e mai mare decât aceea asupra eului nostru.

Noi nu trebuie să ne îngădim susceptibilitatea sentimentelor noastre. Noi trăim să salvăm suflete, iar nu ca să ne apărăm sentimentele și părerile noastre. Și dacă am

realiză în noi interes pentru salvarea sufletelor, am încetă de a mai da atențiune micilor neînțelegeri ce se ridică așa de des în raporturile noastre cu cei din jurul nostru. Ceeace gândesc unii despre noi, ceeace poate să ne facă cineva, nu este cazul să turbure legătura noastră cu Hristos și nici împărțășirea noastră cu Spiritul Sfânt. „Pentru că ce fel de laudă este, dacă greșind și palmuiți fiind veși răbdă? Ci, dacă făcând bine și pătimind veși răbdă, aceasta este plăcut lui Dumnezeu“. 1 Petr. 2, 20.

Nu năzuiți după recompense! Indepărtați cât mai mult posibil cauzele neînțelegerilor. Lepădați orice înfățișare rea. Fără să călcați pretențiunile principiilor noastre, faceți tot ce vă stă în putință, ca să vă împăcați cu toșii cei dimprejur. „Deci dacă aduci darul tău la altar și acolo îți vei fi adus aminte că fratele tău are ceva împotriva ta, lasă acolo darul înaintea altarului și mergi, întâiu împăcându-te cu fratele tău și atunci venind, adă darul tău“. Mat. 5, 23—24.

Când vi se adresează cuvinte, aspre, nu răspundeți niciodată în acelaș spirit. Ci gândiți-vă la cuvântul, care zice: „Răspunsul blând înlătură mânia“. Prov. 15, 1. Tăcerea cuprinde o minunată putere. Cuvintele, adresate unui mâniat în turburarea sa, servesc adesea numai ca lucrurile să devină mai rele. Dar, dacă mânia este înlămpinată cu liniște și prudență, în scurt timp dispăre.

În fața unei furtuni de vorbe defăimătoare și ofensatoare, țineți gândul și spiritul îndreptat la Cuvântul lui Dumnezeu. Lăsați ca spiritul și inima să fie umplute cu făgăduințele lui Dumnezeu. Când sunteți tratați rău, sau când sunteți

învinuiși pe nedrept, în loc să dați un răspuns mândros și înțepat, repetați în voi și pentru voi neprețuitele făgăduinți :

„Nu fii biruit de către rău, ci biruște răul prin bine“. Rom. 12, 21.

„Incredințează lui Iehova calea ta ; încrede-te în El, și El va face aceasta : „Va scoate ca lumina, dreptatea ta, și judecata ta ca miază-zuia“. Ps. 37, 5. 6.

„Nimic nu este acoperit de toate părțile, care nu va fi descoperit, și ascuns, care nu va fi cunoscut“. Luc. 12, 2.

„Lăsat-ai pe oameni să încalceze pe capul nostru, trecut-am prin foc și prin apă : Și scosu-ne-ai în loc îmbelșugat“. Ps. 66, 12.

Noi suntem înclinați adesea să căutăm mângâiere și răcorire sufletească la oameni, și nu la Isus Și deaceea Dumnezeu, în harul Său, lasă ca adesea să fim decepționați tocmai de către acei în cari ne-am pus încrederea, pentru ca astfel să înțelegem ce nebunie este, a ne pune încrederea în oameni și a face braț de mântuire din om. Să ne încredem, cu putere, cu umilință și cu deplină lepădare de sine, în Dumnezeu. El cunoaște toate amarurile pe cari noi le simțim în adâncul nostru, fără a le putea descoperi. Când toate ni se par întunecate și neclare, să ne gândim la cuvintele lui Hristos : „Tu nu știi acm ce fac Eu, dar, vei înțelege în urmă“. Ioan 13, 7.

Observați viața lui Iosif și a lui Daniel. Dumnezeu nu împiedecă nici o lovitură omenească, cari pentru un moment aduse multă suferință celor doi bărbați. Dar tot El făcù, ca aceste lovituri demonice să servească spre binele servilor Săi, cari, în mijlocul cercărilor și luptelor,

vegheară și păstrară credința și încrederea în Domnul.

Cât timp vom trăi pe acest pământ, vom avea de întâmpinat multe și josnice influențe. Vom întâmpină stări de lucruri, prin cari caracterele noastre vor fi cercate ; și dacă vom întâmpină toate acestea cu adevăratul spirit, atunci virtuțile creștine se vor desvoltă văzând cu ochii. Dacă Hristos locuește în noi, vom fi răbdători, amabili, prevăzători și veseli în supărări și întristări. Atunci, ne vom birui pe noi din zi în zi, din an în an și vom crește mereu în curajul nobil al creștinismului. Și aceasta este doar tema noastră de mult hotărîtă. Dar această temă nu poate fi îndeplinită fără ajutorul lui Isus, fără o hotărîre bărbătească, fără o absolută lepădare de intenții, fără o trează și continuă veghere și fără neîncetată rugăciune. Fiecare ins în parte trebuie să angajeze o luptă personală, căci însuș Dumnezeu nu poate înobilă caracterele noastre, nu poate să facă viața noastră folositoare dacă nu vrem să devenim conlucrători cu El. Acei cari se moaie în luptă pierd puterea și bucuria biruinței.

Nu este nevoie să facem înșine un raport al cercărilor, greutăților, supărărilor și al grijilor noastre ; toate aceste lucruri sunt scrise în cărți cerești, și cerul conduce cu grije această lucrare. Pe când numărăm lucrurile și întâmplările neplăcute, multe alte lucruri la cari bucuroși trebuie să medităm, ne pier din minte, cum spre exemplu : îndurătoarea, bunătatea a lui Dumnezeu, cu care ne acoperă în fiecă clipă, iubirea cea mare, despre cari și îngerii se minunează, iubirea, care a dat pe unicul Fiu să moară pentru noi. Și dacă nouă, ca lucră-

tori ai lui Hristos, ni se pare că avem mai mari cercări și mai multe griji decât alții, gândiți-vă, că pe voi vă așteaptă o pace pe care nu o cunosc acei ce privesc numai aceste sarcini pe cari le purtați. În serviciul lui Hristos este mângâiere și bucurie. Lăsați și faceți să vadă lumea, că viața cu el nu este o rătăcire prin pustiu pământului. Când nu sunteți dispuși, când nu aveți inimile ușoare, nu vorbiți despre simțirile voastre; nu aruncați umbră în viața altora. O religie neîncălzită de Soarele dreptății, nu va aduce niciodată suflete la Isus. O asemenea religie mai curând trage sufletele în plasa pe care Satana a înlins-o pentru picioarele celor rătăciți și cuprinși de eroare. În loc să gândiți la descurajarea voastră, gândiți-vă la puterea, pe care în numele lui Isus o puteți cere de sus. Prindeți în mintea voastră lucrurile nevăzute. Lăsați, ca cugetele voastre să fie îndreptate la dovezile de iubire a lui Dumnezeu față de voi. Credința poate să rabde cercările, poate să stea în fața ispitelor și în desnădejde sperăm cu tărie. Isus trăește ca mijlocitor al nostru; tot ce ne-a făgădui prin mijlocirea Sa, e al nostru.

Nu credeți oare, că Hristos prețuește pe acei, cari trăesc cu totul numai pentru El? Nu credeți oare, că El vizitează pe acei, cari asemenea iubitului ucenic Ioan în exil, pentru El și pentru mărturia Cuvântului Său se găesc în locuri grele, în încercări mari și periculoase? Niciodată nu va lăsa Dumnezeu, măcar ca unul dintre credincioșii Săi lucrători, să fie singur în lupta cu puterile răutății și să fie biruit. El păstrează și apără ca pe un prețios diamant pe tot cel ce împreună cu Hristos și-a ascuns

viața în El. Și despre fiecare suflet din această ceată, Domnul zice: „Te voi face ca un inel de sigilare, căci Eu pe tine te-am ales“. Hag. 2, 23.

Vorbiți apoi despre făgăduințe; vorbiți despre dorința sinceră și prețioasă prin care Isus dorește să ne binecuvânteze. El nu ne uită nici o secundă. Și, când noi, în ciuda tuturor stărilor neplăcute, ne rezemăm pe iubirea Sa și ne alipim cu totul de El, atunci prezența Mântuitorului nostru ne va împrumută o veselie adâncă și plină de liniște. Hristos a spus despre Sine, că „dela Mine însumi nimic nu fac, ci după cum M'a învățat pe Mine Tatăl Meu, așa vorbesc. Și cine M'a trimis pe Mine este împreună cu Mine; Tatăl nu M'a lăsat singur, pentru că Eu totdeauna fac cele plăcute Lui“. Ioan 8, 28, 29.

Prezența Tatălui acoperă pe Isus și nimic nu l se putea întâmpla de cât ce îngăduia spre binecuvântarea lumii, iubirea cea nemărginită. Aceasta eră izvorul mângâierii Sale și aceasta este și pentru noi. Cine este plin cu Spiritul lui Hristos rămâne în Hristos. Și ceea ce vine peste el, vine dela Mântuitorul, care îl acopere cu prezența Sa. Fără voia Domnului nimic nu poate să-l atingă pe credincios. Toate suferințele și supărările, toate ispitele și cercările, toate mâhnirile și întristările, toate persecuțiile și privațiunile, cu un cuvânt toate lucrurile servesc spre binele nostru. Toate experiențele și toate circumstanțele vieții sunt lucrătorii lui Dumnezeu, prin cari ni se aduce binele.

Nu vorbiți răuăcios.

Dacă am avea o idee despre îndelunga răbdare a lui Dumnezeu

față de noi, am înțelege ușor că nu trebuie să judecăm sau să învinovățim pe alții. Cât de mirați au rămas contemporanii lui Isus, când, pe timpul vieții Sale pământești, după ce făcură cunoștință cu El, au trebuit să înțeleagă că, El nu a scos nici un cuvânt de învinovățire, cuvânt, în care să fie greșeală, cuvânt în care să se descopere nerăbdare. Să nu uităm deci, că cei ce Il iubesc, trebuie să-L dea pe

față prin caracterul lor. „Cu iubire frățească unii către alții fiți cu iubire firească în cinste, fiți călăuză unii altora“. Rom. 12, 10. „Ne răsplătind rău pentru rău, sau aspră înfruntare pentru aspră înfruntare, dimpotrivă binecuvântând, căci spre aceasta ați fost chemați, ca să aveți parte de binecuvântare“. 1 Petr. 3, 9.

Din cartea „Pe urmele marelui Medic“
de E. G. White.

PSALMUL VI.

*Obosit de suspinare,
Noaptea'n lacrimi patul scald,
Mă topesc din mădule,
Ochilor, puterea scad.
Că mâhnit sunt eu Părinte,
De toți neamicii mei,
Când eu caut lucruri sfinte,
Sunt hulit de oameni răi.*

*Și'n a umbrelor hotare,
D'e m'o duce ura lor,
Noiu putea să-ți cânt mărire:
Mut e-al umbrelor popor.
Tu dorești să vezi pe oameni
Fericți pe-acest pământ;
Bine, pretulindenii sameni,
Și ești pururi bun și sfânt.*

*O, deaceea, Tată dragă,
Nu lăsa'n mânia Ta,
Să m'ajungă și să piardă
Rea de-ajuns ființa mea,
Mai vârtos Tu mă ajută,
Să mă vindec de dureri;
Ia din piept ce mă frământă,
Eă-mă iarăș ca să sper.*

*O, Îți mulțumesc Părinte:
Pururea, când Te-am chemat,
Mâna Ta vine s'alinte
Sufletu-mi îndurerat.
Pot să cânt de fericire,
Când dureri multime-ar fi;
A vrăjmașilor asprime,
Nu mă poate birui.*

D. Florea.

„Bărbații, pe cari Domnul i-a chemat în poziții importante din lucrarea Sa, trebuie să cultive o umilă dependență de El. El nu trebuie să caute a pune mâna pe prea multă autoritate; căci Dumnezeu nu i-a chemat la o lucrare de guvernare, ci pentru a face planuri și a se consfătuți împreună cu conlucrătorii lor credincioși“. Test. V. IX. p. 270.

O EXPERIENȚĂ PERSONALĂ.

(Scrisă de un spaniol convertit, a cărui viață a fost transformată prin contactul cu un adevărat ambasador al lui Hristos, fratele Rafael Lopez, care a fost ucis în munții Anzi, America, curând după data la care se referă această experiență).

„Eră în anul 1920, un an de prosperitate materială pentru mine. Mă bucuram de înaltă stimă și încredere din partea populației în mijlocul căreia trăiam, și trebuie să spun sincer, că-mi risipiam averea trăind desfrănat. Intemeiasem un cămin pe care recunosc că numai Dumnezeu l'a scăpat din vișliu și idolatria, căruia ne închinaseam cu totul. Știam că există un Creator, dar nu eram conștient că aş avea vreo obligație către El, deoarece fusesem învățat că Hristos a făcut totul pentru mine și că eu nu mai am ce face. În lumina acestei învățături, trăiam într'o libertate fără frâu.

„Fiind în această stare, mărturisesc cu mâhnire, nu-mi iubeam nici soția, nici pe copii, și nu-mi păsa de Dumnezeu care m'a făcut. Adevsea; după ce terminam câte un chef noaptea târziu și mă întorceam acasă, recunoșteam adesea cum o voce lăuntrică mă îndemna să mă îndreptez. Ca răspuns, adesea am ridicat privirea spre cerul înstelat și ceream inconștient ajutor. Dar aceste emoțiuni erau trecătoare ca aripile de vânt cari-mi atingeau obrazul. Totuș mă rugam ca Dumnezeu să-mi răspundă și să-mi trimeată ajutorul de care avem nevoie.

„Eră într'o dimineață frumoasă de Iunie, când, fiind în magazinul meu, intră un bărbat scund, și cuviincios îmbrăcat în negru. Fața sa eră ușor însemnată printr'un defect al unui ochiu, care se făcù și mai vizibil când își mișcă pălăria. Am observat că eră și pușin cam chel și am socotit că ar fi cam de patruzeci de ani. Salutându-mă cu o cor-

dială strângere de mână, îmi spuse în limba spaniolă:

„D-voastră sunteți D-l Julius Garcia?”

„Da, domnule”, răspunsei eu, „cu ce vă pot servi?”

„Numele meu e Rafael Lopez” zise el, și imediat începù să-mi arate o carte cu titlul: „Indrumări practice pentru sănătate”, care am comandat-o după mai pușin de zece minute.

„Atunci îl întrebai de naționalitate. Îmi spuse că e din Porto-Rico, dar că n'are casă, nici țară și că e pelerin în această lume. Apoi întinzându-mi mâna, îmi spuse la revedere.

„Pe când așteptam să primesc cartea comandată, aflaiu că micul bătrân vânzător de cărți (după cum îl numea lumea) eră un Creștin. Lucrul acestă eră o noutate binevenită pentru mine, și slujii ca să mărească nerăbdarea mea de a-l vedea mai repede, ca să pot afla dela el calea mântuirii.

„În dimineața de 28 Iunie ne întâlnirăm din întâmplare în farmacia Dr... unde omul dăduse o carte. Mai târziu, îl găsi în poșada sau casa de locuit. Și asvârlind o țigară pe care o aprinsesem de curând, îl salutai și spunându-l în acelaș timp, că doresc să am cartea comandată. El nu-mi răspunse imediat, ci rămase tăcut cam o jumătate de minut. Când vorbi, zise așa:

„Căutați lumină mai multă?”

„Da”, răspunsei, plecând ochii rușinat, nu din cauza întrebării, dar din cauza unei puleri invizibile, care mă făcea să mă simt așa de ne-

demn în fața acestui străin. Astăzi știu că eră efectul unei rugăciuni fierbinți de treizeci de secunde pe care el a înălțat-o pentru mine.

„La ora 3 p. m., din aceeași zi, fiind timpul convenit, bărbatul veni la mine. Il dusei la femeia și copiii mei. Fără întârziere făcui o rugăciune scurtă și mișcătoare, — prima pe care o auzisem. Femeia mea și eu plecarăm pioși capul și ne uniram cu el în rugăciune. Am învățat mai mult în acea oră și jumătate de studiu, decât în cei șapte ani de mai înainte, de când aveam Biblia. La sfârșitul studiului mă întrebă dacă nu vreau și eu să mă rog, lucru pe care l-am făcut aducând cererea mea înaintea lui Dumnezeu cu voce tremurătoare și în fraze frânte.

„Se reînnoarse în aceeași seară, aducând ghetele ce-i împrumutasem până când va lua pe ale sale cari erau la reparat. Atunci avurăm un nou studiu folositor.

„In ziua următoare am fost rugat de către un funcționar superior al orașului să-l reprezint la un banchet ce se dădea la vreo opt Km. de oraș. Când veni automobilul ca să mă ia la banchet, vorbii cu soția mea ca să spună omului (căci așa îl numiam noi toți) să mă aștepte, de oarece intenționasem să mă întorc la ora 1 p. m. Dar am fost ținut fără să pot pleca până la ora 7 seara. Venind să mă întâmpine, femeia mă muștră de întârzierea mea, spunând că a gândit că nu ar fi fost bine să oprească pe acel om. Dar îmi povestii că a petrecut cu el o zi frumoasă cercetând Scripturile și rugându-se pentru mine.

„La ora 8, a doua zi dimineață, veni să ne spună rămas bun, și pe când își pregătea șeaua pe cal, mi-a dat sfaturi și avertizări pe cari nu

le voiu uita niciodată. Ne despărțirăm după o rugăciune sinceră și urmărindu-l pe cale l-am privit până când forma sa s'a pierdut în depărtare — și de atunci l'a înghițit pământul. Când s'a îndepărtat, am început să simt un fel de gol în inimă. Dar acum știu că n'a luat ceva din mine ci dimpotrivă, că m'a umplut de iubirea lui Dumnezeu și cu dorința arzătoare după a doua venire a lui Isus. Femeia mea plângea, iar mie îmi curgeau lacrimile șiroaie.

„In ziua de 3 Iulie ne-am hotărît să ținem poruncile lui Dumnezeu, căci de când ne-a vizitat omul, a domnit în casa noastră o pace, care altfel mi-ar fi fost necunoscută. In Octombrie, 17 suflete prețioase îmbrățișară adevărul sfânt al lui Iehova și câteva luni mai târziu am fost vizitați de frații predicatori Baxteri și Fitch, cari ne organizară și ne ajutară în multe chipuri. Pușin mai târziu veni să lucreze între noi, pentru pușin timp, un frate, și ca rezultat al lucrării sale de trei luni, douăzeci și unu de suflete urmară în botez pe Domnul lor.

„Și veni și dimineața aceea de Sabat, când fiind adunați la serviciul divin, o telegramă ne anunță că Rafael Lopez a fost asasinat în munții Anzi. Această veste s'a prăbușit peste noi ca o avalanșă, lăsându-ne aiuriji și rătăciți. Eu și soția mea, ne retrăserăm la casa noastră din apropiere ca să deplângem în tăcere pierderea aceasta sguuitoare. Din acest Sabat de neuitat, de câte ori ni se arată câte un lucru, care ne amintește de el, o lacrimă se revărsă din ochii scumpei mele soții, deoarece el a fost cel pe care Domnul l'a ales ca să schimbe starea de lucruri din viața ei și din casa noastră. Câteva luni mai târziu

am luat parte la o adunare generală în care fr. Fitch a arătat ghețele pe cari le purtă fr. Lopez când a fost asasinat; ele aveau mai multe găuri pline de sânge făcute de gloanțele bandiților. Acestea ne-au făcut să ne ridicăm și să luăm hotărîrea de a continuă noi lucrarea pe care el a fost nevoit să o lase.

„Isus a făcut totul pentru mine. El m'a răscumpărat prin prețul sângelui Său. El m'a legat de Sine cu legăturile iubirii Sale. Dar deși Biblia spune „voiu lua unul din doi dintr'o casă“ pot să laud pe Dumnezeu, că toți din casa mea a fost

adunați prin ascultarea de adevărul mântuitor“.

Ce ar putea să comemoreze mai bine moartea unui lucrător creștin, decât tributul pe care-l dau alții, îndemnându-ne prin pilda lor, la lucru personal? Ce pildă frumoasă vedem aci de puterea pe care o are rugăciunea arzătoare. Dea Domnul, ca să se poată spune de fiecare colportor, și lucrători creștini de orice fel, că plecarea lor produce un gol în inima oamenilor, și că ei se simt de atunci atrași spre mai multă legătură cu Dumnezeu și spre o mai arzătoare așteptare a venirii Domnului.

Cum a îngrijit Dumnezeu de copiii Săi în timpul cutremurului din Japonia.

Desigur că toți frații noștri s'au bucurat că toți misionarii noștri au scăpat cu bine. Dăm acum rându-rile de mai jos, din cari reiese că și frații și misionarii indigeni au scăpat nevătămați :

„Am fost reșinut în partea nordică a Japoniei printr'o anumită întâmplare, când voiam să merg la o ședință de comitet la Tokio. Socoaleam că sunt numai știri primele știri, cari spuneau că a avut loc un cutremur în două orașe și, că în Tokio în patruzeci de locuri diferite a izbucnit focul și că valurile mării revărsându-se a omorât mulți oameni. Cu multă nerăbdare așteptam confirmarea acestor știri. Știrile ce le aveam veneau prin telegraful stației de cale ferată. Dar apoi arse și stația din Tokio așa că pe această cale nu mai avurăm știri. Totuș oameni și aeroplane confirmară știrile ca fiind întemeiate și aduseră la cunoștința popu-

lației încremenite, că Iokohama nu mai există și că două treimi din Tokio au fost distruse de un incendiu nemai pomenit, care a cauzat moartea a 2 $\frac{1}{2}$ milioane oameni.

Refugiații din orașele distruse veniau cu duiumul; ei povestiră lucruri grozave, iar noi ne aduserăm aminte de cuvintele Domnului, cari spuneau că în timpul din urmă vor fi semne pe alocurea.

Dar ce se petrecu cu misionarii noștri? Toți erau în Tokio afară de mine și de soția mea. Afară de aceasta fr. Gilbert plecă tocmai în această grozavă zi de 1 Septembrie cu vaporul. Cutremurul s'a petrecut tocmai în momentul când trebuia să plece vaporul, în timpul acela cheul eră plin de sute de persoane cari voiau să-și ia rămas bun dela cei cari plecau cu vaporul acela uriaș. Ne închipuirăm că, după cum e obiceiul, și frații noștri trebuie să se fi găsit acolo spre a saluta

pe fr. Gilbert care plecà și tocmai cheiul acela a fost cel mai rău lovit. Un martor ocular ne povestise, că în Iokohama a izbucnit focul deodată în mai multe locuri, că mulți n'au putut scăpa și că mii de oameni mureau pe străzi sub ochii săi.

În afară de aceasta mai erà și Sabat așa că credincioșii noștri din Tokio trebuie să fi fost adunați în capelă — nu se știa ce s'a întâmplat cu ei. Nu puteam crede să fi murit vreunul din frații noștri și cu toate acestea nu puteam ști în ce chip ar fi putut scăpa. Legătura poștală erà întreruptă și din Tokio nu venia nici o telegramă.

La prima ocazie, la 5 Sept., obținui permisiunea dela autorități, și plecai cu un tren care erà foarte mult încărcat de oameni. La fiecare stație se suiau persoane cari voiau să meargă la rudele lor din Tokio. Trenul mergea din ce în ce mai greu. În cele din urmă n'a mai putut înainta și erà să plece spre nord. Atunci cum am putut m'am dat jos din trenul peste măsură de aglomerat și m'am bucurat că-mi luasem cu mine bicicleta, căci mai erau până la Tokio încă 45 Km. Șoseaua erà plină de pietoni, bicicliști și automobile ce se îndreptau cu mare iuțeală spre Tokio.

După trei ore trecui prin orașul Tokio spre locul unde se aflau clădirile misiunii noastre. Când ieșii dintr'o pădure zării clădirile instituțiilor noastre. După cum mă așteptam, coșurile dela case căzuseră, dar zidurile erau în picioare. După o călătorie de 18 ore îmi ajunsesem ținta. După ultima cotitură a drumului, văzui că partea Casei de Editură, suferise, și mai apoi că toată aripa biourourilor fusese năruită. Restul erà deasemenea într'o stare gravă.

Și acum noutatea! Din colțul sfârâmat al casei veni primul om care-mi spuse ceva. Cum vă aflați? Îl întrebai cu grabă. „Bine“ îmi răsună în ureche vestea cea bună. Din inima mea se înălță o rugăciune de mulțumire, când auzii experiențele minunate pe cari le-a făcut poporul lui Dumnezeu în acele timpuri grele.

Pe terenul misiunii, capela cea veche nu s'a dărâmat. Cum erà Sabat, toți frații se aflau în adunare și nimeni nu se găsiă în Casa de Editură când s'a dărâmat. Casa de Editură se prăbuși spre capelă. Cutremurul a început la 11 ore și 59 minute, mai înainte de a se încheia adunarea și ca cei din adunare să se adune pe locul dintre capelă și Casa de Editură. Ei cântau ultima cântare când începù cutremurul. Atunci toți speriați se repeziră spre ușă. Singurul accident a fost că o feliță japoneză a căzut depe scaun și și-a rupt piciorul. Primii cari au ieșit din adunare au văzut cum zidurile Casei de Editură se crăpau și se prăbușiau. Clădirea aceasta erà nouă și costase 14.000 de yeni.

Cutremurul continuă cu intermitență așa că nici nu mai îndrăzneau să se mai așeze. Sguduirile au urmat în tot cursul zilei cam 30 pe ceas, adică unul la două minute. Și apoi au fost cutremure în toate celelalte zile. Când scriu aceste rânduri mă aflu în Tokio de două săptămâni și am trecut prin multe sguduirile de acestea. Când alaltăieri seara în timpul adunării de rugăciuni a început să ne sguđuie iarăș cutremurul, vedeam pe mulți că suflă cam greu. Acum deabiă este ora 8 dimineața și am și simțit două cutremure și trebuie să știți că e a douăsprezecea zi de când a fost cutremurul cel mare.

De oarece cutremurul din Sabatul dela 1 Septembrie a început la prânz, pe lângă relele cauzate de dărâmare s'au mai adăugat și incendiile produse de focul dela mașinele de gătit. La misiunea noastră eră însă numai un singur foc, care se stinsese singur. Prima sguduire rupsesse țeava dela pompă așa că n'aveau apă de loc. O singură flacără ar fi fost deci deajuns ca să prefacă totul în cenușă.

Când la amiază veni cutremurul, una din familiile noastre se află la copilul lor mic și cu toate că paturile căzură unele peste altele, mașinile de cusut căzură, dulapurile se prăbușiră și tencueala cădea în bucăți, și cu toate că acolo pe scară unde se aflau erau loviți într'o parte și alta, frații noștri nu se aleseră decât cu câteva lovituri.

O soră ieși prin ușa din dos și dete fuga dealungul casei spre un loc liber. Imediat în spatele ei se prăbuși coșul unei case vecine. Coșurile înalte de 2 $\frac{1}{2}$ m. a celor patru case se prăbușiră deodată prin pod și tavan în camerele oamenilor de serviciu ai misiunii. Dar niciunul din ei nu se află acolo.

Copilașul sorei Armstrong dormiă în casă în leagănul său lângă sobă. După Școala de Sabat s'a deșteptat și a fost adus în adunare. Când s'a dus fr. Armstrong după cutremur în casă, soba eră dărâmată, cărămizile răspândite prin cameră și leagănul sfărâmat.

Clădirea școalei a fost chiar mutată din loc dar toți școlarii se aflau în adunare. Din unele clădiri s'au prăbușit cărămizi, dar nimeni n'a fost rănit.

De obicei cam în toate zilele cineva dintre noi este ocupat prin Tokio și Iokohama, și chiar Vineri înainte de cutremur fratele Gilbert și Armstrong au trecut printre clădirile acelor orașe, cari după câteva ore au pus în primejdie vieța a 100.000 oameni. Dar în Sabat toți se aflau în adunare.

Un lucru este neobișnuit. De această dată nimeni nu s'a dus la port spre a vedea pe fratele Gilbert la plecarea. Cutremurul a avut loc cu două minute înainte de plecarea vaporului. Cheiul s'a rupt și a fost cuprins de flacări. Vaporul trebuie să fi primit pe toți oamenii pe bord, dar frații noștri au scăpat de un mare pericol prin faptul că nu s'au dus în port.

În Tokio au murit cam 100—200 mii de oameni dar nici un adventist de ziua-șaptea n'a pierit. Totuș casele multor membri s'au dărâmat și încăperile închiriate în oraș pentru comunitate au fost cuprinse de flacări imediat după serviciul divin.

Trecând prin Japonia aflarăm că direcția vântului s'a schimbat tocmai când focul arzător cuprinsese un grup de case în care locuia o soră a noastră bătrână.

Focul a încetat după ce arsese o jumătate din casă.

Lăudăm pe Dumnezeu pentru purtarea Lui de grije față de noi și pentru faptul că prin aceste sguduri a produs o vie mișcare spirituală în Japonia unde poporul caută să înțeleagă acum mai mult profețiile. Urmarea acestui fapt știm că va fi numai mântuirea sufletelor și mărirea lui Dumnezeu.

A. N. Nelson.

INCHEIEREA LUCRĂRII.

O țintă înaltă preocupă inima fiecărui ins ce crede în solia celor trei îngeri : „Incheierea lucrării“. Pentru realizarea acestei ținte, noi ne-am rugat și am lucrat ani de-a rândul. Nici o îndoială nu poate să turbure speranța ce trăește în inima fiecărui copil al lui Dumnezeu. Credința noastră este întemeiată pe cuvintele Mântuitorului, pe cari El, acum 1900 de ani, le-a adresat ucenicilor Săi : „Și se va predică această Evanghelie a împărăției în toată lumea, spre mărturie la toate popoarele, și atunci va veni sfârșitul“.

Incheierea lucrării! Pentru noi Adventiștii de Ziua-Șaptea, nu există în prezent o temă mai importantă ca aceasta. Ea este singura problemă nerezolvată, în fața căreia stăm în aceasltă epocă a Istoriei omenirii; măreția ei este o invitațiune urgentă, căreia nu ne putem sustrage sau da la o parte, ci, pe care, *trebuie s'o cercetăm și s'o luăm la inimă.*

O solie către toată lumea.

Dumnezeu ne-a încredințat o solie ce trebuie dusă la toată lumea. Progresul sau întinderea ei, nu este oprită de nici o graniță de țară, sau de rasă. Ea trebuie să meargă „la orice neam și seminițe și limbă și popor“. Ea este marele „antidot“¹⁾ contra tuturor amăgirilor dușmanului; ea este „deslegarea tuturor întrebărilor din această lume. Nici o altă solie, nici o altă veste, nu poate să liniștească dorul unui suflet oboșit, care arde după o vieață mai

bună. Din an în an confesiunile se înmulțesc. Și'n mijlocul acestor învălmășeli spirituale numai solia celor trei îngeri poate să salveze pe toți cei aruncați încoace și încolo de marea vieții.

Dumnezeu a încredințat lucrarea de vestire a acestei solii, unui popor ales, și planul și intența Sa este, ca bărbații și femeile acestui popor, să fie uneltele Sale, prin cari solia să se vestească până la marginile pământului.

Într'un anumit înțeles, Adventiștii de Ziua-Șaptea au fost făcuți străjeri și purtătorii ai luminii. Lor li s'a încredințat ultimul avertisment, ultima înștiințare pentru această lume ce merge spre prăbușire. Lor li s'a descoperit o anumită lumină a Cuvântului lui Dumnezeu. Lor li s'a încredințat o operă mare și nobilă, operă de o înaltă valoare și anume, vestirea celui dintâiu, al doilea și al treilea înger. Nu există o altă lucrare de o valoare mai mare ca aceasta; deaceea Adventiștii nu trebuie să lase ca atențiunea lor să fie atrasă de alte lucruri.

Cele mai solemne adevăruri, cari au fost vreodată încredințate celor muritori, ne sunt astăzi încredințate nouă, ca să le facem cunoscut lumii întregi. Vestirea acestor adevăruri trebuie să fie lucrul nostru. Lumea trebuie avertizată și poporul lui Dumnezeu trebuie să-și îndeplinească cu credincioșie datoria sa. „Mărturii“, vol. 2, pag. 29.

Aceasta ne face să recunoaștem, că fiecărui credincios al soliei celor trei îngeri, îi este dat un loc foarte important în lucrarea de vestire a acestei solii. *Pentru această mare și neterminată temă, este, absolut*

1) Doctoree ce se dă cuiva, care s'a otrăvit.

trebuincios fiecare ins, și este absolut necesar, ca să se găsească un loc de lucru pentru fiecare din aceia cari au primit numele lui Hristos. Numai astfel marea lucrare poate fi terminată.

Lucrarea lui Dumnezeu nu se va termina până când bărbații și femeile Comunităților noastre nu se vor ridică la lucru, unind râvna și sforțările lor cu ale predicatorilor și slujbașilor Comunități. „Slujitorii Evangheliei“, pag. 311.

Când solia Evangheliei va fi ajuns la orice neam, seminție, și limbă și popor, atunci lucrarea lui Dumnezeu depe pământ se va termina și Hristos va veni pentru a doua oară. *Și dacă opera lui Dumnezeu depe pământ nu se poate termina decât atunci când toți membrii vor porni uniți la lucru, responsabilitatea întârzierii acestei încheieri va cădea în cea mai mare parte asupra lor.*

Faptul, că lucrarea se termină curând, dacă membrii ar porni uniți la lucru, se poate constata din următoarea Mărturie :

„Dacă fiecare dintre voi ar deveni un viu misionar, Solia ar fi dusă, într'un timp scurt, în toate țările, la fiecare popor, la fiecare națiune și la fiecare limbă“. „Testimonies“, vol. 6, pag. 438.

Fiecare păstrător al Sabatului, care iubește cu adevărat pe Domnul, dorește cu ardoare timpul încheierii lucrării, timpul în care liniștea va începe și Domnul domnilor, Regele regilor va veni pentru ca să conducă pe poporul Său în locuințele cerului,—când poporul lui Dumnezeu nu va mai fi alinat de păcat, de griji, suferințe sau de moarte. Cât de mult dorește ei acest punct culminant, se dovedește prin activitatea lor, care accelerează sau

împiedecă încheierea lucrării. Cât de mare este, deci, răspunderea ce atârnă asupra membrilor Comunității noastre. Până se încheie marea operă a lui Dumnezeu, de salvare a sufletelor pierdute, acelei turme mici, ce păstrează Sabatul, îi este dată cinstea de a fi unealta lui Dumnezeu pentru încheierea lucrării Sale.

Planul lui Dumnezeu pentru poporul Său.

Pentru opera de predicare a Evangheliei peste tot pământul, Dumnezeu are un plan de lucrare comună cu poporul Său. Oamenii au făurit și ei destule planuri, cari în aplicare au avut oarecari succese. Rămâne clar însă, că nu au pus destulă încredere în planul lui Dumnezeu, căci altfel lucrarea putea fi terminată mai dinainte.

Odinioară Dumnezeu a avut un plan pentru viața spirituală a poporului Său. În timpul călătoriei prin pustiu, Moise fu chemat pe un munte, unde Dumnezeu avea să-i facă cunoscut planul Său și unde Moise avea să învețe pretențiunile serviciului divin, pentru vechiul popor izrailit. Pe acel munte, la Dumnezeu, el văzù sanctuarul ceresc, după care urmă să se clădească cel pământesc. Așa, Moise a fost instruit cu privire la sanctuar și la serviciul ce avea loc în el. Prin aceasta lui i-a fost descoperit tot planul lui Dumnezeu, pe care trebuia să-l urmeze poporul lui Dumnezeu și toate generațiunile lui. Lui Moise i s'a zis, că sanctuarul pământesc să-l facă exact după modelul celui arătat pe munte. „Și așa să-mi faci locașul după forma ce ți s'a arătat pe munte“. (2 Moise 26, 30).

Experiența aceasta a vechiului

popor izrail oferă o minunăta învățatură intuitivă pentru poporul lui Dumnezeu de astăzi. Incheierea lucrării lui Dumnezeu ni s'a încredințat nouă și în ceruri s'a stabilit un plan pentru ducerea la sfârșit a operei dumnezești. Acum a sosit ora, când noi trebuie să ne urcăm pe muntele lui Dumnezeu, pentru ca acolo printr'o întinsă și adâncă experiență să învățăm și să înțelegem planul lui Dumnezeu, planul de a duce Evanghelia până în cele mai depărtate locuri ale pământului. Cercetarea serioasă și plină de grije a Cuvântului lui Dumnezeu și Mărturiilor Spiritului Sfânt ne descopere cel puțin două puncte însemnate, cari stau scrise în planul lui Dumnezeu pentru opera Sa de pe pământ.

1. *Serviciu pentru întreaga lume.* Faptul, că noi trebuie să vestim toată lumea și faptul, că timpul pentru executarea acestei misiuni este scurt, ne obligă s'o recunoaștem; trebuie să pornească la lucru mai multe forțe, mai multe puteri decât predicatori, lucrători și conducătorii armatei lui Hristos. Planul trebuie realizat în fapt și membrii credincioși ai Comunităților, trebuie să strângă rândurile pornind la lucru efectiv.

„Solia Evangheliei“ trebuie să stăpânească Comunitățile noastre și să le îndemne ca să lucreze pentru toată lumea“. „Test“. vol. VII, pag. 14.

Solia servei lui Dumnezeu cu privire la lucrarea de servire pentru toată lumea este clară și lămurită :

Generalul nostru, care nu a pierdut nici o bătălie, așteaptă bucuros, un serviciu voluntar și credincios dela fiecare dintre ceie au pășit

sub steagul Său. El așteaptă ca în această luptă, ce stă să se termine și care are loc între puterile binelui și între armile răului, fiecare membru, ca și fiecare predicator, să ia parte activă. Toți acei, cari s'au prezentat ca soldați ai Lui, trebuie să-și îndeplinească cu credincioșie și conștiință serviciul lor, ca fiind oameni, asupra cărora apasă o mare răspundere“. „T“. Vol. IX, pag. 116.

Din mărturiile de mai sus reiese, că pentru încheierea operii cerești, fiecare membru trebuie să ia parte. **Nu există dispensă de serviciu în „armata Prințului Emanuel“.** Fiecare credincios din armata adventă e dator să-și facă serviciul. Fiecare are un loc în planul lui Dumnezeu pentru vestirea Evangheliei în lumea largă.

2. *Serviciul individual.* Acest punct ne duce la a doua față a planului lui Dumnezeu de evanghelizare. Nu toți vor putea să predice Evanghelia în fața mulțimii, dar fiecare poate să facă un serviciu, un bine, aproapelui său. Acest fel de lucru în opera de evanghelizare, este cel mai eficace și de aceea acest sistem trebuie îndeosebi îmbrățișat și aplicat în lucrarea misionară a membrilor Comunității. Acest fel de lucrare, realizează cea mai importantă parte din felul cum au înțeles bătrânii apostoli să conducă și să facă lucrarea. Căci noi cetim despre apostoli, „că toată ziua mergând din casă în casă predicau și învățau pe oameni despre Evanghelia lui Isus Hristos“. Fapt. 5, 42. Succesul sau rezultatul lucrării lor personale din casă în casă se poate vedea clar din acuzațiile cari au fost mai apoi aduse contra lor de către mai marii preoților: „Au un

v'am oprit aspru ca să nu învățați în acest nume? Și iată, ați umplut Ierusalimul cu învățătura voastră, și voiți să aduceți asupra noastră sângele acestui om". Fapt. 5, 28. Rezultatul aceluși timp al predicării din casă în casă se raportă în mare parte la succesul realizat de fiecare ins credincios, după cum în vremea aceea nu se raportă numai la apostoli, ci la toți ucenicii Domnului. Planul lui Dumnezeu pentru poporul Său nu s'a schimbat nici astăzi. El dorește ca fiecare membru al Comunității Sale să ajungă prin lucrarea personală, un salvator, un câștigător de suflete.

„Membrii ai Comunităților! Lumina voastră să lumineze! Glasurile voastre să se înalțe în rugăciuni umilite contra necumpătării, contra nebuniei și contra neplăcerilor deșarte ale acestei lumi; faceți ca ea să înțeleagă și să audă solia de vestire a adevărului. Glasul vostru, influența voastră, timpul vostru sunt daruri dela Dumnezeu și deci trebuie așa fel întrebuințate, ca voi să câștigați suflete pentru Hristos.

Vizitați pe vecinii voștri, și arătați-le că le doriți mântuirea sufletelor lor, din toată inima. Puneți la lucru orișice putere spirituală. Povestii și spuneți aceluia pe cari îi vizitați, că sfârșitul tuturor lucrurilor e la ușă. Domnul Isus va deschide inimile lor și va exercită asupra lor o influență ce va rămâne neștearsă". „Mărturii". Vol. II, pag. 63. 64.

„Predați-vă cu totul lucrării lui Dumnezeu. El este tăria și puterea voastră; El va sta de-a dreapta voastră și vă va ajuta să îndepliniți intențiunile Sale pline de har și de bunătate. *Căutați să vă apropiați de ei prin lucrare personală. Faceți-vă prieteni cu ei.* Predicând

nu se face lucrarea, care trebuie făcută. Ingerii lui Dumnezeu vă însoțesc către locuințele aceluia pe cari îi vizitați. Și nimeni nu vă poate înlocui pe voi în această lucrare. Nici un ban, împrumutat sau dăruit, nu poate să facă nimic. Nici predicile nu pot să vă scutească de această lucrare.

Prin faptul că vizitați pe oameni, vorbiți cu ei, vă rugați cu ei, și simțiți cu ei, câștigați și inimi. Aceasta e cea mai bună lucrare misionară ce puteți face". Idem. pag. 66. 67.

Urmările neactivității.

Corpul omenesc, pentru ca să poată fi întreținut într'o bună stare, are absolută nevoie de trei lucruri: Aer, hrană și mișcare. Un om poate trăi numai puține clipe fără aer, și puține zile fără hrană. El poate trăi însă ani de-a rândul fără mișcare, dar va fi mereu neputincios și fără putere.

Vieța fizică și cea spirituală se aseamănă foarte mult. Dacă viața spirituală voim să ajungă la completă dezvoltare, atunci, este absolut necesar să observăm trei lucruri, și anume: Rugăciunea, cercetarea Bibliei și lucrarea misionară. Când un creștin neglijează și în cele din urmă încetează cu rugăciunea și cu studiul Bibliei, urmarea va fi moartea spirituală. Un suflet slăbit în ale credinței poate să se țină fără lucrare misionară, dar el va fi mereu nenorocit în existența sa. Mișcarea spirituală sau lucrarea pentru alte suflete, este necesară pentru a da posibilitatea unei dezvoltări nobile interioare și pentru a da creștinului puterea de a face și a concepe binele.

Musturarea sau înfruntarea care se

face bisericii din ultimul timp, este, că ea a ajuns încropită, leneșe și indiferentă și totuș gândește, că e dreaptă în toate. „Știu faptele tale, că nu ești nici rece nici fierbinte. O, de ai fi rece sau fierbinte ! Astfel fiindcă ești încropit, adică, nici fierbinte nici rece, am să te vărs din gura mea“. Apoc. 3, 15. 16.

„Cum întrebuișează Comunitatea de astăzi, căreia Dumnezeu i-a descoperit adevărul, descoperirea și cunoștința ei? Când membri ei au cunoscut întâiu nemărginitul har al lui Dumnezeu, către neamul decăzut, ei n'au putut să tacă. Ei au fost cuprinși de dorul sincer de a lucra în comun cu Dumnezeu, pentru ca să poată să dea și altora din binecuvântările pe cari ei le-au obținut. Și cu cât au dat mai mult cu atât au primit mai mult, și creșteau mereu în darul și în cunoștința Domnului Isus Hristos. Cum este însă astăzi?

Fraților și surorilor, pe voi cari preîndeși că sunteți de mult în adevăr, vă întreb pe fiecare în parte: Corespund faptele voastre cu lumina, cu favorurile și cu ocaziunile pe cari cerul vi le-a dat? Aceasta ar fi prima întrebare. Soarele dreptății a răsărit deasupra Comunității și datorită ei este să lumineze. Este o favoare pentru fiecare suflet de a merge înainte. Acei cari sunt legați cu Hristos, vor crește în darul și în cunoștința Fiului lui Dumnezeu, până la măsura cea deplină de bărbați și femei. Dacă toți, acei ce pretind că sunt credincioși ai adevărului, ar fi căutat să folosească însușirile și ocaziunile date de Dumnezeu lor, spre a învăța și a lucra, ei ar fi ajuns tari și puternici în Hristos. Chiar dacă ei ar fi fost plugari, meseriași, profesori sau spirituali, dacă s'ar fi predat cu

totul lui Dumnezeu, ei ar fi devenit vrednici lucrători ai Maestrului cresc.

Ce fac însă membrii Comunităților pentru ca să poată fi numiți „conlucrători cu Dumnezeu“? 1 Cor. 3, 9. Unde vedem noi creștini, cari simt responsabilitatea lor, de a lucra pentru prosperarea Comunității și a membrilor ei, de a face din ei oameni cari răspândesc lumină? Unde sunt acei, cari fără restricții și fără a ține seama de sine, lucrează din iubire pentru Maestrul lor? Mântuitorul nostru privind munca anevoioasă și obositoare a sufletului Său va fi împăcat. Cum stau însă în această privință acei cari mărturisesc că sunt urmașii Săi? Vor fi ei împăcați când vor privi fructele lucrului lor?“ „Test.“ vol. VI, pag. 422. 423.

Acestea sunt întrebări serioase cari ne arată cum privește Dumnezeu neactivitatea lor, lenea poporului Său. Care va fi urmarea acestei stări de neactivitate, dacă ea va continua?

„Vedem comunități mari, cari se adună în diferite locuri. Membrii acestor comunități au auzit adevărul și sunt mulțumiți să audă mai departe Cuvântul vieții, fără să se obosească câtuș de puțin să ducă această lumină mai departe. Ei simt o mică responsabilitate pentru progresul Lucrării, și se ocupă prea puțin de salvarea sufletelor pierdute. Ei sunt plini de râvnă pentru afacerile lumești dar religia nu o amestecă cu afacerile lor...“

Din cauza neglijenței diferitelor ocaziuni favorabile și din cauza abuzului de privilegiile lor, membrii acestor comunități nu „cresc în darul și'n cunoștința Domnului nostru Mântuitor Isus Hristos“. 2 Petr. 3, 18 Deaceia ei sunt slabi în credință.

lipsiți de cunoștinți și copii în experiențe. Ei nu sunt înrădăcinați și întemeiați în adevăr. Dacă rămân așa, amăgirile zilelor din urmă îi vor duce în rătăcire, căci ei nu vor avea fineșea spirituală de a deosebi adevărul de minciună.

Ce putem aștepta altceva decât nimicirea vieții religioase, dacă oamenii aud predică după predică și nu pun apoi în faptă instrucțiunile și învățăturile? Facultățile sau însușirile pe cari le dă Dumnezeu se pipernicesc și se distrug, dacă nu sunt puse la lucru. Dar, ce e și mai rău, este faptul, că satan când vede că comunitățile sunt fără lucru, el face ca ele să fie ocupate de el. El cuprinde câmpul și dă lucru membrilor, lucrul lui cuprinde puterea lor de voință, sdruncină viața lor spirituală, încât la urmă ajung pentru comunitate o povară neînsuflețită“. T. Vol. VII, pag. 424—426.

„Ce putem noi spune acelor leneși membrii ai comunității, pentru ca ei să recunoască, că este necesar să meargă și să desgroape talentul și să-l ducă la schimbător? În împărăția cerurilor nu se va afla nici un leneș și nici un trântor“. Idem, pag. 434.

Aceasta este deci starea în care noi ne găsim. Mulți membrii ai comunității îmbrățișează moartea spirituală, din cauză, că au îngropat talentul dat de Dumnezeu; deaceia ei nu vor avea un loc în împărăția lui Dumnezeu. Lipsa de râvnă pentru salvarea sufletelor, dovedește că ei nu au spiritul lui Hristos, că iubirea lor a fost numai o mărturisire cu gura, și că ei nu au o încredere reală în Solia adventă“. „Și pe sluga cea nefolositoare aruncați-o în întunerecul cel mai din afară“. Mat. 25, 30.

O mișcare de reformă.

Din toate părțile reiese clar, unde duce pe poporul lui Dumnezeu lipsa regretabilă de vieță spirituală, lipsa de putere spirituală care devine tot mai strigătoare din cauza neconlucrării întru mântuirea oamenilor. Avem însă o perspectivă care face totuș ca situația să fie plină de speranță. Când ne apropiem de sfârșitul timpului cercetării acestei omeniri, trebuie să aibă loc o mare mișcare de reformă în mijlocul poporului lui Dumnezeu.

„In viziune de noapte, mi-a fost reprezentată o mare mișcare de reformă în poporul lui Dumnezeu. Mulți laudau pe Dumnezeu. Bolnavi fură vindecați și alte multe minuni avură loc. Un spirit de rugăciune ¹⁾ cuprinse pe toți, asemenea timpului dinaintea zilei cincizecimii depe vremea apostolilor. Sute și mii vizitau familii și le descoperiau Cuvântul lui Dumnezeu. Multe inimi fură convinse de adevăr prin puterea Spiritului Sfânt și un curent de adevărată convertire se dădă pe față. Pretutindeni uși deschise pentru primirea Soliei. Lumea părea luminată de o influență cerească. Copii credincioși și umiliți ai lui Dumnezeu, primiră mari binecuvântări. Eu auzii glasuri de mulțumită și de laudă și părea că o reformă e în curs, cum avurăm noi la 1844. Mulți însă nu voră să audă despre pocăință și convertire. „Tes.“ Vol. IX, p. 126.

Două puncte interesante sunt accentuate mai mult în solia servei lui Dumnezeu.

1. Experiența dela Rusalii trebuie să se repete. „Un spirit de rugă-

1) In original este, intercession — mijlocire.

ciune ¹⁾ în favoarea altora domniã, ca înainte de ziua Rusaliilor. Multe inimi furã convinse prin puterea Spiritului Sfânt și un curent de adevãratã convertire se dãdũ pe fașã“. Noi am ajuns timpul în care Dumnezeu cere ca sã începem o vieășã mai sfântã; și inimile noastre sunt emoționate de înalta asigurare, cã mișcarea de reformã, care este dejã în curs, trebuie sã ne aducã nouã personal o nouã sãrbãtoare a Rusaliilor. Ca membrii ai Comunitãții trebuie sã ducem la completã dezvoltare în noi lucrarea spiritualã a mișcãrii de reformã, și atunci noi vom fi gata pentru marea lucrare pe care Dumnezeu ne-a pus-o pe umeri.

2. Va trebui apoi sã aibã loc în lucrãrea misionarã a Comunitãții o pregãtire anticipatã. „Bolnavi furã vindecați și alte minuni avurã loc... Sute și mii vizitau familiile și le descoperiau Cuvântul lui Dumnezeu“. Aceasta ne aratã ce înfãmplare trebuie sã aibã loc înainte ca sã vie experiența dela Rusalii. Aceastã reformãțiune va îndemnã pe membrii comunitãșilor noastre, sã ia adevãrata poziție pentru încheierea lucrãrii“.

Sã luãm bine seama, cã lucrarea nu se poate termina „pãnã ce toți bãrbații și femeile comunitãșilor se vor ridicã ca unul la lucru“. Deci, dar înțelegem noi iarãș marea și urgenta necesitate a acestei mișcãri de reformã, care va pregãti inimile poporului lui Dumnezeu pentru primirea Spiritului Sfânt, ca apoi fiecare din cei umpluți cu Spirit de sus sã ia parte la puternicul strigãt al celor trei soli îngerești, de unde apoi, va rezultã încheierea lucrãrii.

1) În original este, intercession — mijlocire.

Pregãtirea pentru serviciu.

Pentru ca membrii comunitãșilor noastre sã-și poatã îndeplini cu succes rolul lor în activitatea misionarã, trebuie ca ei sã fie pregãtiți și educați cu deosebitã îngrijire la timp convenit. „Fiecare Comunitate trebuie sã fie o școalã de educație pentru lucrãtorii creștini“. „Pe urmele Marelui Medic“, pag. 159. Membrii comunitãșilor trebuie sã se instrueascã în diferitele ramuri ale serviciului creștin, atãt prin cuvânt cât și prin faptã.

„Învãțătorii trebuie sã meargã înainte ca sã lucreze în mijlocul poporului, ca apoi cei ce se gãsesc în asociația lor, sã învețe din exemplul sãu. Exemplul este mai valoros decãt vorba și teoria“. Idem.

„Cel mai mare ajutor pe care frații noștri îl pot avea, e de a-i învãța sã lucreze pentru Dumnezeu, încredințându-se în El și nu în predicator. Ei trebuie sã învețe sã lucreze așã, cum a lucrat Hristos. Ei trebuie sã se alipeascã de ceala servilor Lui, și sã-L slujeascã“. „Mãrturii“, vol. II, p. 49—50.

„Indatã ce o comunitate se organizeazã, predicatorul trebuie s'o conducã la lucru.

Ei trebuie învãțați cum pot sã lucreze cu succes. Și deaceea predicatorul trebuie sã-și ia timp mai mult pentru instruire decãt pentru predicare. El trebuie sã demonstreze credincioșilor cum pot ei sã împartã și altora cunoștința pe care ei au dobândit-o. Dacă trebuie sã fie invitați cei noi veniți în comunitate sã se adreseze celor mai cu experiență în lucrare, totuș trebuie sã li se dea șfatul, ca ei sã nu punã pe predicator în locul lui Dumnezeu“. Idem, p. 51.

„Conducãtorii comunitãșii-

lor trebuie să aleagă pe cei mai destoinici și talentați membri, pentru a le încredința răspunderi, dându-le-se în același timp și instrucțiuni de felul cum pot servi mai bine și cum pot ajunge o binecuvântare pentru alții...

In ora misionară, membri trebuie învățați cum pot face lucrare misionară. Dumnezeu așteaptă ca biserica Sa să pregătească și să facă abili pe membrii ei, pentru marea lor temă de a lumina lumea. O așa educație împărțită cu socoteală va face ca sute de suflete să ducă prețiosul lor talant la schimbător. „Test“. Vol. VI, p. 431. 432.

„Pentru clădirea spirituală a comunităților noastre, avem nevoie astăzi de lucrarea frumoasă a lucrătorilor înțelepți, cari să descopere în comunitate talentele, să le instruească și să le desvolte pentru a pregăti astfel oameni destoinici pentru serviciul Maestrului divin. De aci nevoia unui plan bine întocmit, pentru a face ca lucrătorii să meargă în comunitățile noastre, mari și mici, ca să instruească pe frați despre felul cum ar putea să lucreze ei mai bine pentru edificarea comunității și pentru binele credincioșilor. Avem nevoie de cultivare, avem nevoie de educație! Acei însărcinați cu vizitarea comunităților, după cum s'a zis mai sus, vor demonstra și vor îndruma pe frați cum să facă mai cu folos lucrarea misionară“. Idem. Vol. IX, p. 117.

Aceste extrase arată foarte clar, că o educație, o pregătire intensă pentru câștigarea de suflete este primul lucru ce avem de făcut, pentru a reînsufleși comunitățile noastre încropite. Din cauza lipsei de miș-

care, de activitate spirituală, ele s'au răcit și au rămas în urmă. Ele pot fi aduse la starea dorită de Dumnezeu, începând să împartă și altora ceea ce ele au primit și căutând să folosească cu energie darurile lor pentru a aduce și pe alții la adevăr.

O comunitate luptătoare.

Biserica sau Comunitatea de astăzi, a lui Hristos, stă în fața celei mai mari lupte din istoria ei. Astăzi, se simte nevoia urgentă ca darul fiecărui membru credincios și fidel să fie folosit. „Toți la lucru“, nici o dispensă, nici o excepție, este porunca timpului. Pretutindeni strigătul unei omeniri înfometate, a unei omeniri ce stă pe patul morții, cere serviciul nostru personal. Diferite feluri de serviciu creștin ne așteaptă. Unii pot să deschidă Cuvântul lui Dumnezeu sufletelor ce caută lumina; alții în umilință pot să servească pe bolnavi și pe suferinzi cu balsamul Sfintei Evanghelii; mulți apoi pot să împrăștie, ca frunzele în vântul toamnei, scrierile și tipăriturile soliei cerești.

„Domnul cere ca fiecare Adventist de ziua șaptea să ia parte la ultima luptă prin fapte. Mii vor fi gata la acest act, dar nici nu vor să audă așa ceva. Rămâne ca fiecare membru al comunității să se hotărască, dacă vrea să-și aleagă traiul comod și deci plăcerile acestei lumi, sau să ducă o vieță de jertfă personală și de servire, ca apoi, să fie între cei ce în curând vor zice cum a zis Isus: „Eu am făcut lucrul pe care Tu mi l-ai dat ca să-l fac“.

„Comunitatea este acum o comunitate luptătoare. Noi suntem astăzi în fața unei lumi cuprinse de întunec și care s'a predat cu

totul idolatriei. Dar în curând va veni ziua în care lupta se va termina și biruința va fi obținută. Voia lui Dumnezeu trebuie să se facă pe pământ așa cum se face în ceruri. Ceata celor mântuiți nu va cunoaște nici o altă lege, decât legea cerului. Toți vor forma o familie fericită și puternic legată, îmbrăcată cu haina mării și de mulțumire, haina dreptății lui Hristos.

Acolo mântuiții vor saluta pe acei, cari le-au făcut cunoscut pe pre'ntalul Mântuitor Isus. Ei se vor aduna

apoi ca să preamărească pe Acela, care muri pentru ca ființa omenească să aibă viață, și să se poată apropia de Dumnezeu. Lupta a trecut. Toate suferințele și toate luptele s'au sfârșit. O cântare de biruință umple tot cerul când cei mântuiți înconjoară tronul lui Dumnezeu. Și toți încep să cânte cântarea cea plină de bucurie și de laudă: „Vrednic, vrednic este Mie-lul care s'a junghiat și ne-a mântuit pe noi lui Dumnezeu“. „Pe urmele Marelui Medic“, pag. 513. 515.

M A R E A L U P T Ă.

de E. G. WHITE.

Valdenzii.

Cu toate că în timpul îndelungatei supremații papale, un des întunec a acoperit pământul, totuș lumina nu a putut fi cu totul împiedecată de a străluci. În toate timpurile au fost pe pământ martori ai lui Dumnezeu, adică oameni cari șineau cu toată credința la Domnul Hristos ca la adevăratul și singurul mijlocitor între oameni și Dumnezeu. Pentru ei Biblia eră singura călăuză a vieții; serbând ca zi poruncită de Dumnezeu, adevărata zi. Când atorește lumea acestor oameni, posteritatea nu va înțelege niciodată. Ei au fost martirizați ca mucenici, au fost huliți, principiile lor au fost combătute, scrierile lor au fost interzise, puse la îndoală sau confiscate; cu toate acestea ei se ținură tari, păstrară din veac în veac credința în toată curățenia ei ca pe o moștenire sfântă pentru generațiile viitoare.

Istoria poporului credincios lui Dumnezeu, în timpul îndelungat al

întunecului ce a urmat după începerea supremației papale, este înscrisă în ceruri, dar rapoartele omenești o neglijează sau în cel mai bun caz vorbesc prea puțin de ea. În afară de reclamațiile persecutorilor lor sunt prea puține urmele cari să ne facă să susținem că au existat asemenea oameni.

Nici o Comunitate nu mai putu să se bucure de libertatea conștiinței înăuntrul granițelor puterii papale. Îndată ce papalitatea câștigă putere, ea își întinse brațele pentru a înăbuși tot ce nu voia să-i recunoască supremația și aduse comunitățile una câte una sub stăpânirea sa.

În Marea Britanie, de timpuriu prinsese rădăcini creștinismul în curățenia lui dela început. Evanghelia primită de Britani în primele veacuri nu eră amestecată încă cu învățăturile false cauzate de erezia romană. Persecuțiile duse de împărații păgâni, persecuții ce s'au întins până pe aceste țărături depărtate, erau primele daruri pe

cari le-au căpătat dela Roma aceste prime comunități britanice. Mulți creștini cari fugiseră din fața persecuțiilor în Anglia, găsiră adăpost în Scoția; de acolo adevărul fu purtat în Irlanda, și în toate aceste ținuturi fu primit cu bucurie.

Când Saxonii pătrunseră în Britania, păgânătatea câștigă supremația. Cuceritorii nu voiră să primească învățătura dela sclavii lor și deaceea creștinii fură siliți să se retragă în munți și prin pustieți sălbatice. Totuș lumina ascunsă pentru câtăva vreme urmă să ardă. Cu un secol mai târziu ea străluci cu atâta putere încât razele ei se întinseră departe peste țări și mări. Credinciosul Columban și conlucrătorii săi veniră din Irlanda; adunară pe o singură insulă pe credincioșii răspândiți și anume pe insula Iona pe care o fixară ca centru al activității lor misionare. Intre acești evangheliști unul ținea adevăratul Sabat și așa acest adevăr fu însă-mănțat în popor. Pe Iona se clădi o școală misionară de unde se trimeseră evangheliști nu numai în Scoția și Anglia, dar și în Germania, Elveția și chiar în Italia.

Dar, Roma își îndreptase privirea spre Britania și eră hotărâtă să o treacă sub stăpânirea sa. În secolul al șaselea trimișii încercară să convertească pe Saxonii păgâni. Ei fură primiți prielnic de către barbarii cei mândri, și mii de persoane se lăsară convinse să primească credința romană. Lucrarea înaintând, conducătorii papistași și proseliții lor se întâlniră cu creștinii localnici, cari atât în vieață, cât și în caracter și învățătura erau biblici, modești și simpli. Trimișii romani pretinseră ca aceste comunități creștine să recunoască supremația papală. Britanii răspunseră domol, că ei do-

resc să iubească pe oricine, dar că papa nu are nici un drept de supremație în biserică și deci ei nu-i pot da mai mult respect și mai multă ascultare decât oricărui credincios. Repetate încercări fură făcute pentru a-i aduce sub ascultarea Romei; dar acești creștini umiliți, încremeniți în fața îngâmfării trimișilor romani, răspunseră cu hotărîre, că ei nu cunosc alt Domn, decât pe Hristos. Acum se dădu pe față adevăratul caracter al papalității. Conducătorul roman zise: „De nu vreți să primiți mâna prietenoasă ce vi se întinde, atunci va trebui ca vrăjmași să întâmpinați pe cei ce vin să se rășboească cu voi. Dacă nu vreți să predicați Saxonilor calea vieții, atunci veți primi din mâna lor pedeapsa morții”.¹⁾ Acestea nu erau numai simple amenințări. Acei mărfori credincioși ai unei credințe biblice fură persecutați și nimiciți sau siliți să se supună stăpânirii catolice.

Dealungul multor veacuri au fost prin țări, ce nu cădeau sub jurisdicțiunea Romei, comunități de creștini cari aproape n'au fost înrăuriți de decăderea papală. Erau înconjurați de păgâni și avură să sufere din cauza răfăcirilor acelora; cu toate acestea ei urmară să socotească Biblia ca pe unicul dreptar al credinței și păstrară cu tărie multe adevăruri. Ei credeau în veșnica valabilitate a Legii lui Dumnezeu și păziră Sabatul poruncii a pătra. Asemenea comunități se află prin Africa și printre Armenii asialfici.

Dar între cei ce mai mult s'au împotrivit atacurilor puterii papale, au fost Valdenzii. Chiar în țara în

1) Beda, „Hist. eccl.” II, Cap. 2, 4. Oxford 1896; Neander, Ist. bis Gotha 1856.

care papalitatea își alesese reședința, falsitatea și corupția sa înfățișă cea mai aprigă împotrivire. Timp de veacuri comunitățile din Piemont își menținură neatârnată, dar veni vremea în cele din urmă ca să se supună autorității papale. După lupte infructuoase contra tiraniei sale, conducătorii acestor comunități recunoscă cu scârbă supremația puterii, căreia pareă că tot pământul se închină. O parte însă nu cuteză să recunoască autoritatea papei și a prelaților și se hotărî să păstreze credința în Dumnezeu în toată simplitatea și curățenia adevărului. Avu loc o despărțire. Cai cari păstrară vechea credință se retraseră, unii părăsiră Alpii patriei lor și împlântară steagul adevărului în țări străine; alții se retraseră prin văi necunoscute din munți sau prin locuri stâncoase și acolo își păstrară libertatea de a onora pe Dumnezeu.

Credința pe care Valdenzii o păstraseră și o învățaseră timp de veacuri eră cu totul profivnică învățăturilor ce porniau dela Roma. Credința lor aveă drept temelie cuvântul scris al lui Dumnezeu, adevăratele principii ale creștinismului. Ca atare acești oameni simpli, despărțiți de lume și legați de ocupația lor zilnică, la turmele și grădinile lor, nu veniseră dela sine la această credință adevărată, care eră în contradicție cu învățăturile și erezile bisericii decăzute; credința lor nu eră ceva nou, primit atunci; credința lor eră moștenirea lăsată din strămoși. Ei se luptară pentru credința apostolică „dată sfinților o singură dată”¹⁾. Adevărata comunitate a lui Hristos, păzitorul comorii adevărului, pe care îl încre-

dinșe Dumnezeu poporului Său, pentru a-l vesti lumii, nu eră cârmuirea preoțească îngâmfată, ce ședeă pe tronul celui mai mare oraș al lumii, ci comunitatea din pustietate.

Intre cauzele cari duseseră la despărțirea adevăratei biserici de Roma, eră ura acestuia din urmă față de adevăratul Sabat. După cum glăsuiau profesiile, puterea papală aruncă la pământ adevărul. Legea lui Dumnezeu fu călcată în picioare, în timp ce învățăturile și datinile oamenilor fură înălțate. Bisericile, cari se aflau sub autoritatea papalității, fură silite de timpuriu, să onoreze Dumineca drept o zi sfântă. În acea vâltoare a rătăcirii și idolatriei, chiar unii din adevăratul popor al lui Dumnezeu căzură în rătăcire, încât serbau Sabatul și în acelaș timp se rețineau dela muncă în ziua Duminecii. Atât nu ajungeă însă conducătorilor papali. Ei nu doriau numai ca Dumineca să fie onorată, ci doriau ca Sabatul să fie desonorat; cu cele mai tari expresii condamnav pe cei ce îndrăzniau să onoreze adevăratul Sabat. Numai cei ce erau departe de marginea puterii romane, puteau să asculte în pace de Legea lui Dumnezeu.

Valdenzii fac parte dintre primele popoare ale Europei cari avură o traducere a Sfintei Scripturi. Cu sute de ani înainte de reformațiune aveau o copie a Bibliei în limba lor maternă; ca atare ei aveau adevărul nefalsificat și ca atare ajunseră un deosebit obiect pentru ură și persecuțiune. Biserica romană o socoteau ca fiind necredinciosul babilon din Apocalips și îndrăzniră să se împotrivescă pretențiilor acestui babilon, cu prețul vieții lor²⁾. Sub ne-

1) Iuda 3.

2) „Despre antichrist”, vezi Hahn, „Ist. Valdenzilor”, p. 80—88.

conținută apăsare a persecuțiilor unii lepădară când și când principiile ce-i deosebiau ; alții se ținură bine de adevăr. Cu toate acestea, în cele mai întunecoase timpuri ale decăderii se găseau Valdenzi, cari se împotriviră stăpânirii romane, lepădară adorarea chipurilor ca fiind idolatrie și păziră adevăratul Sabat. În mijlocul celor mai furioase urmăriri ei își păstrară credința. Deci ciuruți de lăncile savoyeze și pârliti de făcliile catolice, ei chezășură pentru cuvântul și onoarea lui Dumnezeu.

Înapoia întăririlor munților înalți — locul de scăpare al apăsărilor și urmăriților din toate timpurile — Valdenzii găsiră adăpost. Aci fu păstrată arzând facla adevărului. Timp de multe veacuri martorii adevărului păstrară credința cea veche.

Dumnezeu pregătise pentru poporul Său un Sanctuar de o măreție solemnă potrivit adevărilor puternice, cari îi fuseseră încredințate. Pentru acești credincioși surghiuniți, munții erau un simbol al nestrămutatei dreptăți a lui Dumnezeu. Ei arătau copiilor lor înălțimile cari în neasemănată maiestate se pierdeau în nori, și le povestiau despre Atotputernicul la care nu este schimbare sau umbră făcută de mutare, al Cărui cuvânt este tot atât de temeinic ca și munții cei eterni. Dumnezeu a pus temelie munților și i-a încununat cu putere ; nici un braț afară de puterea Lui nesfârșită poate să-i miște din loc. Tot așa de temeinică a făcut Legea guvernării Sale atât în cer cât și pe pământ. Se poate ca un om să ia vieașa altui om ; dar, pe cât de imposibil este ca cineva să care munții și să-i fărâmișeze aruncându-i în mare, tot așa este imposibil să schimbe vreo prescripțiune a Legii

lui Iehova sau să nimicească vreuna din făgăduințele, date celor ce implinesc voința Sa. Fără de Legea lui Dumnezeu credința servilor Săi trebuia să fie tot așa de neclintită ca și munții.

Munții ce încadrau adâncile lor văi, erau martori nedoboriți ai puterii creatoare a lui Dumnezeu și o neînșelătoare asigurare, că El îi apără. Pentru acei peregrini aduceau senzația liniștită a prezenței lui Dumnezeu. Nici o nemulțumire nu se auzia în fața amarei lor soarte ; în sânul tăcerii munților nu se simțiau singuri. Ei mulțumiau lui Dumnezeu, că le-a pregătit un loc de scăpare în fața furiei oamenilor. Se bucurau că au libertatea de a se închina Lui. Adesea, când erau urmăriți de vrămașii lor, tăria munților se dovedea ca un adăpost sigur. Depe multe înălțimi de stânci ei cântau laudă lui Dumnezeu, iar oștile catolice nu puteau să innăbușe imnurile lor.

Credința acestor urmași ai lui Hristos era arzătoare, simplă și curată. Ei prețuiau principiile adevărului mai mult decât casele, bunurile, prietenii, rudele și chiar mai mult decât vieașa. Aceste principii căutară cu toată seriozitatea să le imprime în inima tinerilor. Din fragedă pruncie copiii căpătau învățatură și instrucție din Sfânta Scriptură ca să țină cu sfințenie la toate poruncile Legii lui Dumnezeu. Fiindcă numărul Bibliilor pe cari le aveau era mic, cuvintele ei prețioase erau învățate pe dinafară ; mulți Valdenzi știau pe dinafară părți mari din Vechiul și Noul Testament. Gândurile le erau îndreptate spre Dumnezeu de către mărețele privescări ale naturii precum și de către binecuvântările din vieașa zilnică. Copiii cei mici erau învățați să privească

mulțumitori spre Dumnezeu, ca spre dătătorul tuturor darurilor bune.

Părinții, oricât de drăgălași și iubitori ar fi fost față de copiii lor, erau prea înțelepți și deaceea nu-i deprindeau cu o vieață de plăceri. Înaintea lor se află o vieață plină de cercări și greutateți; îi așteptă poale moarte de martir. Din pruncie îi învățau să suporte greutateți, să se supună la anumite porunci și cu toate acestea să cugete și să lucreze independent. De timpuriu erau învățați să ia asupra-le felurite răspunderi, să fie prevăzători în vorbire și să priceapă valoarea făcerii. Un cuvânt necugetat, spus în preajma dușmanilor, putea să primejduească nu numai vieața celui ce vorbise, dar și vieața sutelor de frați; căci după cum lupii aleargă după prada lor, tot așa vrăjmașii adevărului urmăreau pe cei ce îndrăsniau să pretindă libertatea credinței.

Valdenzii sacrificaseră buna lor stare lumească de dragul adevărului; iar pentru pâinea zilnică, fiecare petec de pământ cultivabil din munți era folosit cu îngrijire; văile și puținele coaste roditoare erau cultivate. Economia și stricta lepădare de sine făceau parte din educația, care ca singură avere se dădea copiilor. Ei erau învățați, că vieața a fost rânduiă ca o școală și că toate nevoile ei sunt satisfăcute numai prin muncă personală, prin plănuire, stăruință și credință. Se putea ca vieața să fie grea și obositoare, dar din fericire acestea erau tocmai lucrurile de cari oamenii aveau trebuință în diferitele lor situații; ei nu uitau că aceasta era școala pe care le-o hotărîse Dumnezeu pentru a-i face să ajungă la ceea ce doriă El. Cu toate că copiii erau deprinși

cu munca și truda, totuș mintea lor nu eră părăsită. Ei învățau că orice putere își are obârșia în Dumnezeu și ca atare ele trebuie desăvârșite și dezvoltate pentru a-L sluji pe El.

Comunitățile Valdenzilor se asemănau în curățenia și simplitatea lor cu Comunitatea din timpul apostolilor. Lepădau stăpânirea papii și a prelașilor, dar recunoșteau Biblia ca singură și infailibilă stăpânire. Predicatorii lor urmau pilda Maestrului lor, care nu venise ca „să fie slujit, ci ca să slujească”. Turma lui Dumnezeu o pășunau conducând-o pe pașiștea verde și ducând-o la apele răcoroase ale Cuvântului lui Dumnezeu. Departate fiind de monumentele luxoase și făloase ale lumii, ei nu adunau pe popor în biserici oficiale sau prin catedrale grandioase, ci prin umbrele munților și prin văile Alpilor, iar în vremuri de primejdie prin cutare sau cutare înlăritură a munților, pentru ca să audă Cuvântul adevărului rostit de buzele servilor lui Hristos. Păstorii turmei lui Hristos nu numai că predicau Evanghelia, dar vizitau și bolnavi, instruiu pe copii, îndemnau pe cei greșiți și se străduiau să înlătore neînțelegerile și să aducă în popor pace și bunăvoină. În timpurile liniștite se întrețineau din binevoitările daruri ale poporului; dar asemenea lui Pavel, care eră țesător de corturi, fiecare învăță câte o meserie sau avea vreo ocupație prin care la vreme de nevoie se întrețineă singur.

Păstorii sufletești se ocupau de instruirea tineretului. Cu toate că latura cunoștințelor generale nu eră neglijată, totuș obiectul principal de studiu eră Biblia. Școlarii învățau pe dinafară Evanghelia lui

Matei și a lui Ioan precum și multe din epistolele apostolilor; afară de aceasta se mai ocupau cu copierea Sfintei Scripturi. Unele scrieri coprindeau întreaga Biblie, altele numai diferite extrase însoțite de explicări simple scrise de

persoane capabile. În felul acesta comorile adevărului, cari fuseseră ascunse atâta vreme de către cei ce voiseră să se ridice mai sus decât Dumnezeu, erau scoase la lumină.

(Va urmă).

Datoriile părinților față de copiii lor.

Chestiunea bunei creșteri a copiilor noștri trebuie să apese tare pe inima poporului din timpul sfârșitului. În acest popor trebuie să se dea pe față „Spiritul lui Hristos, care să întoarcă inimi de copii către părinți și pe neascultători în gândurile dreptilor. Prin hotărârile luate la Adunările Generale din anul trecut îngerul nostru protector a suflat din trâmbiță, ca să ridicăm frunțile noastre și să ne facem datoria.

Unde sunt acei părinți cari auzind acest sunet de trâmbiță să zică: „Iată-mă, aci sunt eu și copiii mei?”

Părinții trebuie să-și apropie inima mai mult de copiii lor și să taie chiar din timpul lor de odihnă și să lucreze pentru copiii lor, pentru a-i face creștini, căci iată ce zice Spiritul profetic:

„Unul din semnele „timpului din urmă“ e și neascultarea copiilor față de părinții lor. 2 Tim. 3, 2. Iși recunosc părinții responsabilitatea lor? Mulți pierd tot mai mult din vedere însemnătatea supravegherii neîncetate a copiilor lor și le dă pas să devină neascultători și să capete deprinderi rele. Ei nu bagă de seamă încăpățânarea lor, decât numai atunci când ajung să se supere și atunci încep să-i pedepsească cu mânie.

Mulți părinți vor trebui să dea o

grozavă socoteală pentru că și-au neglijat copiii. Prin faptul, că le-au împlinit gusturile și că i-au lăsat în plata lor, au făcut să iasă la iveală pornirile lor rele și să se întărească în ele. În felul acesta atât părinții cât și copiii își atrag disgrația lui Dumnezeu.

Părinților, oare ați uitat voi, că în Sfânta Scriptură stă scris „Cel ce cruță varga sa, urăște pe fiul său?” Prov. 13, 24. Copiii *crește bine la corp* fără a fi însă *bine crescuți*. Se dă cu părerea că un copil de zece până la douăsprezece luni ar fi prea mic spre a putea pricepe muștrarea. Părinții le îngăduie, să-și dea frâu liber gusturilor și pofteilor lor, fără a le înfrâna sau fără a-i muștra. Făcând însă asemenea fapte, întreprin și cultivă chiar aceste rele deprinderi, așa că ele cresc și se întăresc odată cu copiii.

Adeseori Sabatul este profanat și călcat prin copiii celor ce țin Sabatul. Din când în când chiar li se îngăduie să alerge încoaci și încolo în casa Domnului, să se joace, să vorbească tot felul de vorbe și să-și dea frâu liber plăcerilor lor, și toate acestea în aceeași adunare, în care sfinții trebuie să se închine în podoabă sfântă. Locurile acelea, cari ar trebui să fie sfinte, în cari ar trebui să domnească o liniște

sfântă și unde totul trebuie să se petreacă în cea mai desăvârșită rânduială, curățenie și cu un respect plin de umilință, ajunge un Babilon, adică „încurcătură“. Aceasta e deajuns spre a aduce mânia lui Dumnezeu asupra adunărilor noastre, ca să nu se mai descopere Dumnezeu în ele. Mânia Sa se aprinde din cauza acestor lucruri și cât timp durează, El nu va mai fi cu Izrail pentru a se lupta contra vrăjmașilor lui. Din cauza plăcerii ce Dumnezeu are față de noi, îngăduie vrăjmașului credinței noastre să triumfeze.

Părinții țin copiii lor de Dumnezeu și ei vor avea de dat socoteală înaintea Domnului, dacă au împlinit sau nu datoria arătată lor de Dumnezeu. Părinților, unii dintre voi, în cazul că nu-și schimbă numai decât purtarea, cresc pe copiii lor numai spre a-i da pradă îngerului pierzător. Dumnezeu nu poate acoperi nedreptatea nici chiar la copii. El nu poate primi nici un copil neastâmpărat, nici un copil în a cărui vleață s'au prins patimile. Chiar nici în timpul strămtorării nu-l poate scăpa. Vreți să îngăduiți ca prin neglijența voastră să vi se piardă copiii? Dacă nu vă faceți datoria, sângele lor va veni asupra voastră, și nici mântuirea voastră nu va mai fi sigură, dacă sângele copiilor voștri vă apasă — sângele unor copii, cari ar fi putut fi mântuiți, dacă v'ați fi făcut datoria voastră de părinți, și dacă ați fi voit să fiți conștiințioși.

Dumnezeu spune despre Abraam așa : „Eu știu, că el va porunci copiilor săi, și casei sale după sine“. 1 Moise 18, 19. Li făcu chiar o mare onoare, prin aceea că-l așeză ca părinte al tuturor credincioșilor. Părinților, datoria voastră este, ca

să slăruiiți ca ei să fie ascultători, și să faceți totul cu puțință spre a le ajuta ca să-și înfrângă relele porniri și patimi.

Când sunt aduși copiii la adunare trebuie să li se spună, unde se găesc; că nu mai sunt acasă, ci în locul în care Dumnezeu vine să se întâlnească cu poporul Său. N'ar trebui deci să li se îngăduie să se joace acolo, ci să fie educați să stea liniștiți. În acest caz Dumnezeu va privi spre voi, vă va întâmpina și vă va binecuvânta.

Dacă în adunările sfinților s'ar ține ordine, adevărul ar face mai mare impresie asupra celor ce ascultă. Solemnitatea atât de necesară, ar crește. N'ar mai stăpâni asupra ascultătorilor acea amorțire, ca de moarte; căci adevărul are putere să sguide până în adânc sufletele. Atât credincioșii cât și necredincioșii ar simți acest lucru. Pare ca și când în multe locuri semnul păcii lui Dumnezeu s'a depărtat de comunitate, acolo unde poruncile lui Dumnezeu au fost călcate și țăria lui Izrail a slăbit. Părinților, îndrumați-vă copiii. Incepeți lucrul acesta de atunci când sunt încă tineri, când pot fi ușor influențați și când relele lor inclinațiuni mai pot fi împiedecate. Prin Cuvântul Său, Dumnezeu v'a arătat însemnătatea îndrumării copiilor : „Pedepsește pe fiul tău, când încă este speranță și sufletul tău să nu dorească moartea lui“. Prov. 19, 18. La aceste cuvinte, trebuie să ne gândim ca să le facem.

Mustrați copiii cu iubire. Nu-i lăsați în voia lor până când ajung de nesuferit și deabia atunci să-i pedepsiți. O asemenea mustrare mai mult strică decât ajută.

Dacă v'ați făcut cu credință pe deplin datoria față de copiii voștri,

puteți apoi să-i prezentați lui Dumnezeu în rugăciune, rugându-L ca să vă ajute. Spuneți-I că voi v'ați facut partea voastră, și rugați-L apoi în credință să facă partea Lui, adică să facă ceea ce voi nu puteți face. Rugați pe Domnul să îmblânzească pornirile rele ale fiilor voștri. Rugați-L ca prin Spiritul Său să-i facă blânzi și ascultători. Atotputernicul va auzi și va împlini rugăciunile voastre.

E lucru sigur, că se va atrage disgrația lui Dumnezeu, dacă părinți în loc să-și facă partea lor de lucru, lasă tot în sarcina lui Dumnezeu să facă El, ceea ce le dăduse lor să facă. Dumnezeu ne mustră când suntem neascultători și ne depărtăm de Dânsul. Tot așa și părinții sunt făcuți răspunzători prin Cuvântul lui Dumnezeu, să mustre pe copiii lor, când sunt neascultători și când doresc lucruri rele. Înfrânați pasiunile atunci când sunt numai încolțite. Faceți ca voinea copiilor să fie supusă vouă — totuș acest lucru să-l faceți cu iubire și cu băgare de seamă; — în acest chip atât voi cât și copiii voștri veți crește în înțelepciune.

Dumnezeu își va aminti de străduințele voastre. El, care ia seama dacă cade o vrabie, El care a lăudat credința lui Abraam, nu va trece cu vederea nici străduințele voastre. Cel care nici nu doarme nici nu aștește, vă va ajuta prin Spiritul Său și va răsplăti slabele voastre osteneli.

Părinților, aveți îndeosebi grijă de copiii voștri în Sabat. Nu lăsați că ei să calce ziua cea sfântă a lui Dumnezeu, jucându-se prin casă sau pe afară. Dacă îngăduiți ca în acest chip să calce copiii voștri Sabatul, e ca și cum l-ați călca voi. Dacă lăsați pe copii în Sabat să

se joace și să hoinărească încoace și încolo, Dumnezeu vă socotește ca pângăritori ai Sabatului. Trebuie să vă faceți copiii să asculte. Cuvântul vostru trebuie să fie legea lor. Se vor deștepta oare părinții noștri — înainte de a fi prea târziu — și vor căuta ei să-și facă datoria cu toată seriozitatea răscum-părând timpul și necrușând nici o oboseală pentru a-și mântui copiii?

Copiii păcătoși sunt prada nețâgăduită a vrăjmașului, căci în ei n'a lucrat puterea curățitoare a sângelui lui Hristos. Mulți părinți sunt nepăsători și lasă pe îngerii răi să influențeze asupra copiilor și să lucreze aproape nestingheriți în inimă lor. Totuș dacă părinții ar lucra fără oboseală împreună cu harul lui Dumnezeu, influența pe care îngerii răi caută să o aibă asupra copiilor va fi nimicită. Copiii se vor simți cuprinși de niște îndemnuri sfinte; iar puterile răului vor fi înlăturate.

Când îngerul pierzător a trecut prin Egipt, spre a sugrumă pe tot întâiul născut din oameni și animale, Izrail primi porunca, de a sta fiecare familie la un loc cu copiii în casă, și să însemneze ușorii cu sângele mielului, pentru ca îngerul pierzător să treacă de casa lor. Dacă ar fi neglijat de a face cele poruncile de Dumnezeu, nici o deosebire nu s'ar fi făcut între ei și Egipteni.

Curând îngerul pierzător are să mai treacă odală, și va sugrumă nu numai pe cei întâi născuți, ci „pe bătrâni, tineri, fecioare, prunci, și femei“ (Ezech. 9, 6), pe toți câți nu poartă sigiliul lui Dumnezeu. Părinților, dacă vreți să vă mântuiți copiii, trebuie să-i despărțiți de lume, și să-i feriți de tovărăși, a copiilor răi; căci dacă le dați voi

să se întovărășească cu camarazi răi, nu-i puteți împiedeca de a se face părtași la ticăloșiile lor și de de a se strică. Voi aveți datoria solemnă de a veghea asupra copiilor voștri și chiar să le alegeți voi prietenii.

Faceți pe copii să vă asculte; în acest caz le va fi mai ușor să asculte și de poruncile lui Dumnezeu și să îplinească cererile Lui. Să nu neglijăm de a ne ruga pentru și împreună cu copiii noștri. Acela care a zis: „Lăsați copiii să vină la Mine și nu-i opriți“ (Marc. 10, 14), va lua seama la rugăciunile ce faceți pentru copii, și sigiliul sau semnul părinților credincioși va fi pus și asupra copiilor voștri, dacă sunt creșcuți pentru Domnul, dacă sunt disciplinați și mustrați la timp.

(„Youth's Instructor, 3 Noemb. 1908).

Când Mântuitorul eră pe pământ, luă pe copii în brațele Sale și-i binecuvântă. La o asemenea ocazie, ucenicii voiau să îndepărteze pe acești micuți; dar, Isus auzi vorbele lor și zise: „Lăsați copiii să vină la Mine și nu-i opriți, că a unora ca aceștia este împărăția cerurilor“. Mat. 19, 14.

În copiii aduși în fața Sa, Isus vedeă bărbații și femeile ce trebuia să ajungă moștenitori ai harului Său și supuși ai împărăției Sale și dintre cari unii trebuia să ajungă martiri pentru numele Său. El știa, că acești copii erau mai mult pregătiți să-L asculte, decât cei mari, dintre cari mulți se credeau prea deștepți, și dintre cari mulți aveau inima împietrită. În învățăturile Sale, El se coboră până la treapta minții lor, pentru ca ei să-L poată înțelege. El nu se rușină, cu toate că eră Domnul Cerului, de a răspunde la întrebările lor, și de a simplifica lecțiunile Sale, pentru ca să le potrivească minții lor de copil. El răsădi în inima lor sămânța adevărului, care în anii de mai târziu trebuia să răsară și să aducă rod spre viață veșnică.

Și astăzi lucrurile se petrec la fel, în general copiii sunt mai primitivi de învățătură evanghelică. Inima lor este deschisă influenței puterilor divine, deschisă și în stare de a păstra învățăturile primite. Copiii mici pot fi și ei creștini, și potrivit vârstei lor să aibă și experiențele lor“.

Din „Mărturii“ Vol. II.

MOȘTENIREA DARULUI PROFETIC.

de F. M. WILCOX.

Redactorul Revistei „Review and Herald”, Washington.

Persoana aleasă de Dumnezeu ca mesageră a Sa specială, în legătură cu mișcarea pe care o reprezentăm, e moartă de acum opt ani, din 16 Iulie 1915. Dela acea dată am tot primit scrisori dese, prin cari ni se puneă întrebarea, dacă locul pe care l-a ocupat atâta timp sora White, este ocupat de altcineva. De fiecare dată am răspuns, fără cea mai mică ezitare, că nu știm nimic. Aceasta este o întrebare la care poate răspunde numai Dumnezeu, și pe cât știm El n'a comunicat nimănui intențiile Sale în această privință.

În cursul ultimilor ani, multe persoane s'au ridicat printre noi zicând că au darul profeției. Ne aducem aminte chiar de vreo douăsprezece persoane, cari s'au pretins ca fiind chemate de Domnul să ocupe locul deșinut atâta timp de Doamna E. G. White. Chiar în această oră (la 6 Septembrie 1923) primim scrisori dela diferiți indivizi, cari își zic a avea darul profetic. Câte unii cer cu stăruință să li se tipărească solile în coloanele acestei reviste¹⁾, convinși că ele sunt pentru Comunitate și pentru lume.

Mulți din cei cari au ridicat această pretenție, în acești ultimi ani, n'au întârziat de a cădea într'un fanatism extrem. Unul sau doi au recunoscut cu sinceritate că au făcut greșeală, și au reintrat în categoria credincioșilor umili și plini de căldură. Alții încă își mai cultivă închipuirile lor. Cât despre probele pe cari le dau ca dovadă a chemării lor, ele sunt foarte diferite.

Dovada chemării cuiva de către Dumnezeu pentru a avea rolul profetic, e în general ceva mai mult decât o impresiune violentă, un vis extraordinar sau o halucinație. Chemarea cuiva de Sus, e așa de clară, că nu lasă pe nimeni în îndoială. Ceeace e sigur, în orice caz e, că dacă cineva e chemat vreodată să ocupe în mișcarea noastră locul sorei White, pretenția sa va fi susținută prin dovezi atât de numeroase și convingătoare, încât nu i se va putea refuza încrederea. Acest lucru este conform cu ordinul lui Dumnezeu. Dumnezeu ne cere să ne punem în gardă contra vocilor ce se ridică din diferite părți. El nu vrea ca noi să fim lăriși de către teoriile greșite sau de oricare vânt al învățaturii, nici să cădem sub influența unor oameni, ce își dau aerul neadevărat de a avea descoperiri dela Dumnezeu.

Apostolul cunoștea această primejdie ce amenință Comunitatea ca atare, el ne dă acest avertisment; „Iubiților, nu dați crezare oricărui spirit; dar cereți spiritele spre a ști dacă ele sunt dela Dumnezeu, că mulți profeți mincinoși s'au ridicat în lume”, 1 Ioan 4, 1. Dacă mulți profeți mincinoși au venit în lume pe vremea Sfântului Ioan, ne putem aștepta ca în zilele noastre primejdiile să se înmulțească. Și Comunității din primele zile ale creștinismului, ca și celei din zilele noastre i se potrivesc aceste cuvinte: „Nu dați crezare oricărui spirit; dar, cereți spiritele, pentru a ști, dacă sunt dela Dumnezeu”.

Deasemenea e bine să ne amin-

1) Revista „Review and Herald”, organul Conf. Gen. a A. Z. Ș., Washington.

fim, că Domnul nu ne cere de a tranșă o chestiune de o asemenea însemnătate într'o singură zi. Dacă ni se prezintă cineva, pretinzând că a fost în deosebi luminat de Spiritul lui Dumnezeu, putem să punem lucrurile la îndoială, și să nu fim gata a ne pronunța.

Sunt mai mulți ani de atunci, pe când eram redactor la *Sabbat-School Worker*, am primit o scrisoare al cărei autor cerea să o publicăm în virtutea faptului, că posedă darul profetic. În acel moment de firească încurcătură, nu știam ce să facem cu acea comunicare. Atunci am cerut avizul Fr. S.—N. Haskell (un pionier al lucrării). Răspunsul său, încă proaspăt în mintea noastră, a fost acesta :

„Să nu ne grăbim; dacă pretențiunile acestei femei sunt adevărate, ele vor suportă ținerea lor în carantină. Dumnezeu nu ne cere să primim fără a cerceta orice aserțiune. Cuvântul ne îndeamnă să *cercăm* spiritele. Timpul, circumstanțele, viața persoanei, caracterul soliei sale, spiritul de care e însoțit, roadele pe cari le aduce, iață atâtea pietre de încercare pe cari le are Domnul. Să dăm ocazie persoanei, care-și arogă darul profetic, de a dovedi că poate suportă proba“.

Am urmat sfatul, și n'au trebuit ani de zile pentru a demonstra înțelepciunea lui. Ceice s'au făcut discipoli ai persoanei în chestiune, căzură imediat în dezordine, și falșitatea pretenției profetice sări tuturor în ochi.

Profetul Samuel nu câștigă încrederea poporului lui Dumnezeu decât treptat. Celim : „Domnul eră cu el, și El nu lăsă, să cadă la pământ nici unul din cuvintele sale. Tot Izrailul dela Dan până la Beer-

Șeba, recunoscă, că Samuel eră hotărît de Dumnezeu ca profet“. A fost nevoie de ani de zile, până când stabilirea lui Samuel în calitatea sa de profet deveni un fapt împlinit prin încrederea generală a poporului lui Izrail. La fel și astăzi, Dumnezeu ne cere, ca să nu tragem concluziile cu grăbire, ci de a supune toate pretențiunile de profesie la proba timpului, ca și la aceea a experienței și a roadelor pe cari le aduc cei interesați.

Ceeace e de observat la profesii Vechiului Testament, e că ei nu cereau să fie recunoscuți; ei nu făceau ca atare nici o propagandă. Ei lăsau lucrul acesta în seama lui Dumnezeu. Ei dădeau mesagiul ce le fusese încredințat, și nu-și mai făceau grije de rest. Ei se mulțumeau perfect, ca în cazul lui Ioan Botezătorul, să nu fie decât o voce. Ei ținau mai mult la mărirea lui Dumnezeu, decât la renumele lor.

Cele de mai sus nu tind a spune, că Spiritul lui Dumnezeu nu va repauză într'o zi asupra unuia din slujitorii Săi; și că nu va comunica Bisericii, într'un moment critic, un mesaj ce trebuie primit fără întârziere. Dar, într'o criză de asemenea natură, când Dumnezeu ridică pe cineva ca trimes al Său, El întovărășește solia cu o putere și o influență, care nu lasă nici o îndoială asupra caracterului ei.

Cât despre viitor, zadarnic ne-am frământat. Să lăsăm lucrurile în mâna lui Dumnezeu. Și, dacă una sau două persoane se vor ridica pretinzând că au primit descoperiri dela Dumnezeu, cu atât mai mult nu trebuie să ne emoționăm. Fiecare este liber să ajungă la Dumnezeu. Fiecare credincios are o măsură de Spirit Sfânt. Dumnezeu cere dela noi să cultivăm și să aprofundăm

experiența noastră religioasă mai mult decât de a ne aștepta să vedem minuni și manifestații supranaturale și misterioase.

Ceeace El dorește este să vie în strânsă legătură cu noi, așa încât să ne poată vorbi prin Spiritul Său, și să ne descopere tainele cuvântului Său. Dacă nu ne sunt continuate revelații speciale, prin aceasta nu suntem expuși a umbla în întunec. Sfânta Scriptură e în mâinile noastre. Ea este o lumină pe cărarea Bisericii în toate timpurile. Avem înțeleptele instrucțiuni cari

ne-au fost date în decursul isoriei noastre prin trimeasa Domnului; și dacă studiem cu credincioșie luminile pe cari ni le-a dat până acum Dumnezeu, putem fi asigurați, că Dumnezeu va continua să ne lumineze.

Fără a ne îngriji de viitor, fără speculațiuni zadarnice, fără discuțiuni oboșitoare, să ne străduim în rugăciune și ascultare de a urma căile Domnului și lumina, pe care El a dat-o poporului Său. În acestea vor stă siguranța noastră în zilele ce vor veni.

(R. A.)

I N Ș T I I N Ț A R E.

Apărând broșura „Este adevărat, că va veni sfârșitul în 1925?” scrisă de Președintele Uniunii noastre Fr. P. P. Paulini, facem cunoscut tuturor fraților, să caute a-și procura această broșură deoarece are o netăgăduită valoare.

Este cunoscută mișcarea pe care așa zișii „Studenți de Biblie” au căutat a o stârni, prin pretenția lor de a ști, că în anul viitor, 1925, toate stările de lucruri se vor schimba pe pământ, că morții vor învia și că milioane ce trăesc acum nu vor mai muri niciodată.

Domnul Isus Hristos spune că în timpul din urmă se vor ridica profeți mincinoși, cari vor căuta să amăgească, dacă se poate, chiar pe cei aleși.

Acești „Studenți de Biblie”, cum le place a se numi împlinesc admirabil profeția Domnului Hristos, căci ei în multe chipuri nelogice și nebiblice caută să-și acopere

rătăcirea lor, luând drept profeție și indicii profetice, susțineri ale Bibliei cari nu sunt decât cuvinte simple cu alt sens.

Toate susținerile lor sunt studiate în lumina Sfințelor Scripturi și dovedite ca în totul false, în amintita broșură. Ea va servi ca un luminător tuturor celor ce o vor întrebuința ca atare și va putea fi folosită cu succes pentru a ajuta celor amăgiți de acești falsi „Studenți de Biblie”, să iasă din rătăcirea lor. Ea ne descoperă încă un semn al timpului.

Prețul unui exemplar, de 44 pagini format mare, este de 10 lei; cercurile misionare vor avea o reducere de 40 %.

Cercurile misionare și doritorii, să se grăbească a-și procura cantitatea dorită din această prețioasă lucrare, căci știm că mai târziu, când se va căuta de cei ce nu se grăbesc acum, nu se va mai găsi.

Editura.

„Să nu se depărteze cartea legii [acesteia din gura ta ci să cugești asupra ei ziua și noaptea căutând a face tot ce este scris în ea, că atuncea vei face calea ta prosperă, și atuncea vei fi fericit“. Ios. 1, 8.

A V I S .

Către Cercurile Misionare

— Prețurile pe 1 Ianuarie 1924 —

1. — ABONAMENT:

1 Abonament pe an la „Semnele Timpului“ (apare lunar) . . . Lei 64.—
Toate abonamentele sunt plătitibile înainte.

„La Revista de mai sus fiecare, care va face 5 Abonamente va câpătă 1 abonament gratuit“.

Cele 5 abonamente vor fi expediate după dorință la una sau mai multe adrese. Folosiți această ocazie pe cât posibil și căutați să faceți abonamente pe la prieteni și între vecini!

LECTIUNI BIBLICE: Prețul unui număr   „ 6.— (fără rabat)
Abonamentul pe an   „ 24.—   „   „

3. — PENTRU CĂRȚI ȘI BROȘURI de colportat, Cercurile Misionare obțin: 40 %₀ rabat

Conturile rămase trebuiesc achitate regulat în interval de 30 zile.

La toate comenzile se socotește inclusiv și portul.

Apelăm către iubiții noștri fraji conlucrători, predicatori, misionari, bătrâni de adunări, cei cu diferite însărcinări, precum și iubiții membrii din comunitățile noastre, să ne dea tot concursul pentru înfăptuirea marelui operă de predicarea Evangheliei.

Indeosebi către frajii conlucrători insistăm din toată inima ca să facă toate demersurile necesare, ca acest program să fie adus la îndeplinire, dând și sfaturi, acolo unde frajii au nevoie de instrucțiuni asupra acestor lucruri.

Rugăm pe bunul Dumnezeu, să însoțească aceste rânduri, cu binecuvântările Sale. De asemenea este bine să se consacre o oră de rugăciune în acest scop.

Suntem în așteptarea marilor succese ce vom recolta cu toții în însemnata lucrare de răspândirea literaturii.

— SECȚIUNEA EDITURII

Soc. coop. „Cuvântul Evangheliei“.
București, Strada Labirint, 116.

„CURIERUL MISIONAR“

Foiaia Uniunii Comunităților Evanghelice ale Adventiștilor de
Ziua Șaptea din România
apare la două luni

Un număr Lei 4.—   Abonamentul pe an Lei 24.—

Redacția și Administrația: Strada Labirint No. 116 București.

COMITETUL DE REDACȚIE :

P. P. PAULINI, ȘT. DEMETRESCU și A. WEGNER.